

NAŠA ZVEZDA

1934-35

IV.

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, IV. letnik. V šol. letu 1934/35 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.

P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098.

Tisk in kličjeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 6. štev.: Tebi, sveti oče, vedno zvesti! (L.)

Presveta Evharistija in mladina (P. R. Č.)

Skolastika (Dr. Ig. Lenček)

Mi smo otroci iz zarje rojeni ... (zbor. deklamacija)

Father Coughlin (Len.)

Sodobni film (F. K.)

Kongreganist in socialno vprašanje (Jože S.)

Apostol-pilot Marti (E. P.)

Jutranja molitev (Vera)

Bogata mladost (S. B.)

Kako sem postal katoličan (Svensson-Čel.)

Povsod Boga

Kongregacijski obzornik

Uganke

Božje ime v brazilski ustavi. V načrtu nove ustave za Brazilijo je bilo v uvodu izpuščeno božje ime. Katoliški poslanci pa so dosegli novo glasovanje za to besedilo. Pri glasovanju je 262 poslancev glasovalo, da se božje ime spet vstavi, 166 glasov pa je bilo proti predlogu.

Uspešno delo za kraljestvo božje. Predstojnica londonskega karmeličanskega samostana je v Angliji ustanovila že 33 samostanov. Dosegla je starost 86 let, redovnica je že 60 let. Nikdar ne nastopa s svojim imenom, ampak le kot »mati priorica«.

Da bi bili vsi eno. Na Norveškem je apazati med protestantskimi pastori vedno večje zanimanje za katoliško vero. Misijski list za sever: Uit het land van St. Olaf, poroča nekaj slučajev. Neki pastor je izjavil kat. misijonarju: »Storim, kar morem, da spet vpeljem rimske liturgične navade. Moram pa delati previdno, da se verniki ne bodo pohujševali.« H kat. župniku v Oslo je prišel drug pastor po — latinsko koralno mašo, da jo bodo peli. V Skieu pri Porsgrund je protestanska cerkva, v vsem popolnoma enaka katoliškim. Zbližanje pospešujemo s svojimi molitvami!

Najstarejši katoliški škof je Fr. Redwood, nadškof v Wellingtonu na Novi Zelandiji. Rodil se je 8. aprila 1839 v Angliji. Že kot otrok je prišel na Novo Zelandijo, nato je hodil v šolo pri maristih in je 1. 1864 stopil v to družbo. Sv. oče Pij IX. ga je 1. 1874 imenoval za škofa v Wellingtonu, kardinal Manning mu je 17. marca v Londonu podelil škofovsko posvečenje. Novi škof ni imel niti 35 let, bil je takrat najmlajši škof, zdaj pa je najstarejši. L. 1932 je bil še na svetovnem evharističnem kongresu v Dublinu. Takrat je obiskal sv. očeta Pija XI. Dolgo pot od Nove Zelandije v Evropo je naredil 21 krat. Zdaj ima pomožnega škofa, ki ima pravico do nasledstva in šteje že 63 let. Nadškof mu je podelil prvo sv. obhajilo, sv. birmo ter mašniško in škofovsko posvečenje.

Za Kristusa. V zadnjih 20 letih je bilo na Kitajskem 48 kat. misijonarjev umorjenih in približno 320 ujetih. Mnogi so bili 2—3 leta v krutem jetništvu. Od domače kitajske duhovščine je 16 mrtvih in 89 ujetih.

V Assanu na pobočju Himalaje bodo salezijanski misijonarji ustanovili naselbino za gobavce. V hospicu bo prostora za 10 tisoč bolnikov.

Skrivnost presvetega Zakramenta je bila ustanovljena za to, da jo prejemamo. Nihče ne sme izostati od sv. obhajila samo iz motiva, češ, da je nevreden. Kajti tembolj je kdo vreden, čimbolj se nevrednega smatra.

Sv. Lorenzo Guistiniani.

Če bi bila v opuščenju sv. obhajila prava ponižnost, bi bili svetniki prvi, ki bi nam dali vzgled.

Bl. De La Colombière.

Tebi, sveti oče, vedno zvesti!

(Za trinajsto obletnico kronanja)

Naša splošna kongregacijska pravila (št. 33.) zahtevajo od nas:

»Dober kongreganist mora predvsem biti dober kristjan, s tem da svojo vero in življenje popolnoma uravna po veri in običajih svete kato-liške Cerkve: da hvali, kar ona hvali, zameta, kar ona zameta, v vseh stvareh misli, kar ona, in se nikdar ne sramuje ne v zasebnem ne v javnem življenju delati kakor dober in poslušen sin tako svete matere.«

Torej bolj kot drugi je kongreganist vdan sin Cerkve in prav zato neomajno zvest svetemu očetu.

To zvestobo obnavljajo danes, v svetovnem svetem letu odrešenja in v letu našega evharističnega kongresa, enodušno vse slovenske dijaške kongregacije. Ta naša zvestoba je trdna kot skala. Taka danes mora biti! Nihče nam je ne more omajati, ker nam nihče ne more vzeti naše kongregacijske časti! Kongreganist ni nezvest! Nikomur! Najmanj pa svetemu očetu!

Pa je kongreganist tudi apostol, apostol med onimi svojimi tovariši, katerim hočejo sovražniki Rima in Cerkve to zvestobo zlomiti! Ne pusti jim! Veš, za kaj gre: oddaljiti se od Rima, se pravi, oddaljiti se od Cerkve in od Kristusa!

Oznanjuj, posebno letos, kjer moreš, z besedo in dejanjem:

»Cerkev je po nauku sv. Pavla mistično telo Kristusovo in zato mora imeti — kakor vsako telo — glavo in sree. Glava in sree je Jezus Kristus. Glava deluje predvsem v Rimu, sree v tabernaklju. Glava se javlja posebno v svetem očetu, sree v presv. evharistiji. Oboje je življenjsko potrebno. Če glava in sree ne delujeta, telo umre! Kadar katolicizem ne bo več evharističen in papeški, bo nehal biti!«

Katolicizem slovenske dijaške mladine pa hoče in mora biti živ, zdrav in močan! Zato klečimo pred tabernaklji in obračamo svoj pogled proti Rimu! Zato črpamo svojo moč iz svete hostije, trdnost in neomajnost pa nam daje skala. Zato smo zvesti nevidnemu Kristusu in vidnemu Petru: Pij XI.

Na evharističnem kongresu bomo to vsem javno pokazali. Ne bo hinavščine med nami. Taki smo: evharistični in papeški!

Tebi, Pij XI, obljublamo večno zvestobo!

Blagoslovi nas, svojo mladino.

L.

Presveta Evharistija in mladina

Vse se pripravlja na velike evharistične slavnosti, ki naj bi bile otroško preprosta, hkrati mogočna in goreča adoracija Najsvetejšega. Gospodu v tolažbo, nam v blagoslov. Ko so razgibane vse moči, naj li mladina stoji ob strani in gleda? In celo marijanska? Kdor naše fante in dekleta le količkaj pozna, je uverjen, da bo evharistična ideja najbolj vžgala mlade duše. Me vprašaš, kako? Beri! Nato nekoliko premisli. Slednjič skleni, da hočeš tako, kakor je zapisano. Dani besedi ostani zvest! Radi Gospoda.

Mladina, presveti Evharistiji — najlepšo srčno ljubezen! Ti veruješ, da je presveta Evharistija — Bog z nami. V sveti skrivnosti pod podobama kruha in vina živi Kristus, ki poveljuje troedinega Boga in nam deli milosti svojega odrešilnega dela. Vse to veruješ, ker veruješ Kristusovi besedi. Zato tudi veruješ, da je tukaj tvoj Kristus, najlepši, najzvestejši, najhvaležnejši. Take lepote, zvestobe in hvaležnosti ne najdeš nikjer. Ne pozabi, najplemenitejši značaji so ljubili presveto Evharistijo tako goreče, da so ji tudi v najtežjih trenutkih življenja ostali zvesti. Spomni se na katakombe in Kolosej. Vsaj bežno preglej zgodovino svete Cerkve. Vse ti govori o prelepi ljubezni do Najsvetejšega. Od tiste preproste, toda značajne, ki se je zrcalila v dnevnem izpolnjevanju vseh dolžnosti, lažjih, težjih, mimo neupogljive, ki je vzdržala v notranjih in zunanjih borbah, pa tja do ljubezni, ki jo je pisala mučeniška kri.

Mladina, odgovori, kje so tvoje misli, želje, kje je tvoje srce? Tam, kjer je tvoj zaklad. Ako ti duša obvisi na stvareh, so te vjele. Prijatelj, nisi več prost. Bi bilo to zate častno, sodi sam! Če pa obstojiš v prelepi ljubezni pred evharističnim Gospodom, si njegov jetnik. Ni bilo zlepa moža tako odličnega, kakor je bil apostol Pavel. Pa ga tudi najbrž ne bo. In vendar se je s ponosom imenoval »jetnika Jezusa Kristusa«. Ne samo enkrat. Glej, zato morava tudi midva reči, da je za naju velika milost, ako sploh smeva ljubiti Kristusa. Vem, za to nujno potrebno dobroto ga prosiš ti, kakor ga prosim tudi jaz.

Kako naj evharistični Ljubezni izpričava svojo ljubezen? Mislim, takole nekako. Pohitiva v mislih tu in tam med dnevom pred tabernakelj. Obiščiva Gospoda dnevno vsaj enkrat. Vse najino delo in trpljenje bodi samo zanj. Ostaniva mu zvesta v vsaki preizkušnji. Tudi v najbolj mamljivi, zato najtežji.

Prijatelj, vem, kaj misliš. Beseda lepa, toda življenje težko. Nič novega mi nisi povedal; saj to čutimo vsi. Naj te li življenske preizkušnje upognejo? Kaj še! Mladina, presveta Evharistija je tvoja — moč. Že mlado srce je pozorišče raznih bojov. Včasih silno težkih. Misliš, da je bilo kdaj drugače? Krepost raste in se utrjuje v vihuri. Obsevati in ogrevati jo pa mora evharistično Sonce. Porositi jo mora presveta Gospodova kri. Ne enkrat, ampak pogosto. Le tako je vzdržala krepost najodličnejših borcev — mučencev. Brez Kristusa ne bi zmogli; ž njim so bili pa nepremagljivi.

Za mučenci so krenili vsi, ki so Kristusa res ljubili. Njihovi koraki so bili naravnani proti Najsvetejšemu. Kam se boš zaobrnil ti? Tja k presveti Evharistiji! Bodi njen adorator in živ tabernakelj. Zopet in zopet! Gospod ti bo hvaležen. Ne z besedo, pač pa v dejanju. Urejal bo tvoje notranje življenje, blagoslavljal tvoje zunanje delo. Vedi, s presveto Evharistijo boš zmagoval! Zato ji zaupaj vse. Skrbi in boje. Po zmagi se ji zahvali. Po morebitnem padcu se ji ne odtegni. Le še bolj se ji zaupljivo približaj. Vedi, ne bo ti žal.

Se nekaj! Presveta Evharistija bodi tudi tvoj — apostolat. Mladina, tvoje geslo naj izpove beseda: »Vse za presveto Evharistijo!« Zanja tvoje življenje,

delovanje, zlasti trpljenje, telesno, dušno. Tvoje življenje naj vsakemu priča, da veruješ v najsvetejši Zakrament. Tvoj zgled naj drugim utira pot do presvete Evharistije. Tvoje delovanje naj sleherni dobri duši poda roko in naj jo pripelje pred tabernakelj. Bodi drugim luč, ki posije na pot tja do oltarja in obhajilne mize. Tvoje trpljenje naj pa zapuščenega, pozabljenega in obso-vraženega Gospoda tolaži. Ne misli nase, ampak na Kristusa. Saj tudi Gospod misli nate in te iskreno ljubi. Kar zanj storiš, ti obilno povrne. Tu in v večnosti.

Tako nekako preživi evharistično leto. Samo sedaj? Ne! Celo življenje. Vsak dan ti bodi evharističen. Tja do konca dni. Takrat se razmaknejo zavese podob kruha in vina. Zagledal boš Gospoda tako, kakor ga gledajo njegovi ljubljenci v nebesih. Tvoja in moja mati Marija naj nama vse te milosti izprosi!

P. R. Č.

Skolastika

(Ugovori in odgovori.)

(Konec.)

Mnogo enostransko moderno usmerjenih ljudi odbija zelo takozvana skolastična oblika razpravljanja; po tej presojo delo in zanemarjajo vsebino. Pred takimi sodniki bi moral biti tudi sv. Tomaž brezpomemben filozof; vse gre po istem šablonskem kopitu: vprašanje, napačna rešitev, prava rešitev z dokazi, analiza nasprotnih dokazov; to je njegov večni shema. Poglavja za poglavji so pisana suhoparno, neosebno in brez čustva, in zato nezanimivo in brez neposrednega vpliva na človeka.

Brez dvoma je treba gledati tudi pri filozofskem delu na lepo in primerno obliko. Naravno je, da človek želi dobiti v roke knjigo, ki mu bo podajala resnice in izsledke živahno, pestro, življenjsko občuteno in njegovemu okusu primerno. Za marsikoga skolastična dela nimajo teh lastnosti. A zato skolastična dela sama odklanjati, je nesmiselno. Saj je vendar glavno in bistveno vsebina, ne oblika; za izsledke gre, ne pa za literarno vrednost dela, za dušo, ne za telo, za duha, ne za črko.

Skolastika je imela trdno zaupanje v moč razuma, ki more prodreti v bistvo stvari, v objektivni svet; zato je bilo tudi njeno razmišljanje strogo objektivno in stvarno. Subjektivno, osebno in čustveno je stopilo v ozadje — splošne, za vse veljavne, logično dognane resnice so prevladovale. Da razumemo skolastično obliko, pa moramo upoštevati tudi to, da je večina skolastičnih del pisanih za predavanja v šoli, ali pa po teh predavanjih narejenih. Iz didaktičnih razlogov je bilo treba pisati »po šolsko«, to je: najti lahko umljivo in primerno obliko za razlago, dokazovanje in obrambo postavljenih tez. Predavanje je moralo zato biti zelo stvarno, kratko in obenem jasno, jezik preprost in lahko umljiv. Iz prizadevanja za temi lastnosti, so skolastiki izoblikovali prozorno jasne in nedvoumne pojme, strogo določeno terminologijo in precizno formulirane dokaze. Ni dvoma, da je v tem velika prednost skolastike, dočim v moderni filozofiji ravno tega tako pogrešamo. Čim bolj je stavek nejasno, zavito, temno in dvoumno napisan, tembolj je »znanstven«; tak pisatelj je moderen, sodoben — če ti kaj razumeš, ali ne! Pač ne greš s časom! Tako pisanje ni lepo, ne koristno, ne znanstveno, vzgaja pa k površnemu delu, ker se ne pribori in ne dokoplje do jasnosti misli in izraza. Ni preprost, jaseen izraz znak revščine, površnosti, ampak znak bogastva in prave globine. Večkrat mora nejasnost izraza zakrivati stvarne vrzeli in vsebinske nedostatke. Podobno je tudi s stremljenjem po originalnosti in duhovitostjo; pisatelja ovira, da se ne izrazi preprosto, navadno — a jasno, bralcu pa, ki je zaverovan v duhovit

izraz, se odmika vsebina in jedro. Ni čudno, če potem presoja delo bolj po obliki, kot vsebini; tako se odtujaše potem tudi skolastiki radi forme.

Dodati bi bilo še to misel, da antipatija do skolastičnega strogo logičnega razmišljanja izvira pogosto tudi iz antipatije do razumskega dokazovanja sploh. Nekaterim je vse takoj pretiran intelektualizem, enostranskost, pomanjkanje življenskosti! Intuicija, doživetje, čustva naj nadomeste dokaze! Najboljša pot k modernističnemu agnosticizmu.

Skušali smo razpršiti nekaj predsodkov glede vsebine in oblike v skolastiki. Izginili bodo popolnoma, če boš vzel v roke sv. Tomaža in ga studiral, kar je papež Pij XI. že večkrat priporočal izobraženim laikom. Le tako boš spoznal in cenil skolastiko.

Pa še tri dodatna vprašanja.

Odkod pa toliko odklonilnih sodb in toliko predsodkov, tudi pri resnih možeh, glede skolastike?

Predvsem je temu vzrok nepoznanje skolastike, kar je poudaril že Pij X. v encikliki proti modernistom. Opravičljivo je bilo to v prejšnjih časih, ker niso imeli pri rokah originalnih izdaj velikih skolastikov; poznali so jih le iz sodb in obsodb drugih. V bolj direktnem stiku pa so bili samo z onimi misleci, ki so spadali že k propadu skolastike in stali že na pragu nove dobe. Po teh dekadentih skolastike so sklepali na vso skolastiko, na njene glavne predstavnike; pa tudi v tem so grešili, da so preveč enostransko poudarjali njene resnične napake in nepopolnosti. Nekritično, neznanstveno in neodpustljivo pa je to danes, ko imamo že kritične izdaje velikih skolastikov in objektivne sodbe o njih. Radi tega je postalo mnenje resnih mož o skolastiki že mnogo pravičnejše. Slučaji, da bi kdo imenoval sv. Tomaža »majhnega duha«, sofista, ki ni imel ničesar novega povedati (kakor Mauthner: *Geschichte des Atheismus*, 1921. I. str. 20, 288), ali pa celo — heretika in pagana (Luis Canet, v *Archivio di Filosofia* 1933), so osamljeni in smešni. Znanstveni svet se pa vedno bolj zanima za srednjeveško filozofijo in odkriva njene prave vrednote. (Podrobno cfr. Feldmann: *Thomas von Aquin und die Philosophie der Gegenwart*. Paderborn 1924.)

Nepoznanju pa se je pridružil vpliv modernističnega preganjanja skolastike, ki ni še daleč za nami... Modernizem je videl v skolastiki svojega smrtnega sovražnika — in prav je imel! Zato pa je naperil nanj vse svoje orožje. Kot otrok Lutra in Kanta je ostal svojima roditeljema zvest: Luter je surovo udrihal po skolastiki in sv. Tomažu (ki ga niti studiral ni!) kot gobezdaču in heretiku, o katerem zelo dvomi, da bi bil zveličan, o Kantu pa je znano, da v svoji knjižnici, kjer je imel 144 filozofskih del, ni bilo niti enega skolastičnega avtorja. Luter in Kant pa sta bila učitelja poznejših stoletij in sta tudi v tem našla zvestih učencev, ki so vplivali v tem smislu na mišljenje svoje dobe.

Za »modernega« človeka ima skolastika še marsikaj antipatičnega na sebi. Zanj ima vrednost le tisto, kar je novo, sodobno, moderno, ali je tudi resnično, dobro, ali ne — o tem ne vprašuje! »Kaj je resnica?!« — saj skoro ne veruje vanjo! — Veruje v večni razvoj, zato zanj ni večnih, nespremenljivih resnic. Tudi resnica se menja. Kar je bilo pred 700 leti pravilno in resnično, danes ni več! Čemu se torej ozirati nazaj?! — Pa tudi pojem filozofije si je predrugačil; ni mu več: znanost o zadnjih vzrokih, ki posega v nadčutni metafizični svet! Tja razum ne more, in tudi skolastika ne!

Že iz tega lahko vidimo, da sloni obsodba skolastike na starih in novih — zmotah. Zato je zmotna.

Kakšne pa so naloge nove skolastike? Odgovor na to vprašanje, naj samo v glavnih potezah nakažem.

Predvsem je treba svetu odkriti vrednote skolastike; česar svet ne pozna, ne more ceniti. Treba je podati njena načela v obliki, ki jo bo razumel, ki ga ne bo odbijala in ga tako ovirala, mu zapirala pot do spoznanja in priznanja.

Dalje je naloga sodobne neoskolastike slediti klicu Leona XIII.: »Nazaj k Tomažu!«, to je: ne samo k njegovemu nauku, ampak tudi k njegovemu delu in njegovemu duhu. »Biti skolastik, tomist«, je nekdo dejal, »se pravi tako delati, kakor bi delal sv. Tomaž če bi danes živel.« Tu pa se nam odpre nalog brez števila. Sv. Tomaž je odprl na vse strani vrata resnice: iskal jo je pri Aristotelu in Platonu, pri Arabcih, pri cerkvenih očetih, pri filozofih vseh struj tedanje dobe. Tudi danes ne bi šel mimo moderne filozofije, ne da bi od nje prevzel resnico, ki jo je dognala. Vedno bi izpopolnjeval svoj sistem: čistil bi ga zmot, marsikaj popravil, nanovo predelal in obogatil spoznanja, zastavil si nove probleme — to, kar pravi Leon XIII.: »Vetera novis augere.« Uporabljal bi izsledke modernih pozitivnih ved in šel tudi v tem oziru s časom. Imel bi odprto oko za duhovne krize in za aktualne potrebe časa, postavil bi se v središče duhovnega življenja in pomagal čistiti, buditi, voditi! To je delal Tomaž v 13. stoletju, to bi storil danes, in to je delo nove skolastike! Kakor je sv. Tomaž v svojem prvem filozofskem delu v marsičem drugačen kakor v svojem zadnjem, v »Summa theologiae«, pa je ostal kljub temu sam sebi zvest, tako bo tudi skolastika, kljub razvoju, ostala skolastika, zvesta sebi in svojemu učitelju sv. Tomažu.

In stališče Cerkve do skolastike? Jasno je in nedvoumno. Že od 13. stoletja naprej je Cerkev branila skolastiko pred napadi krivovercev. Posebno jasno stališče pa je zavzela v prejšnjem stoletju. Leon XIII. je v okrožnici Aeterni Patris (1879) označil skolastično filozofijo za katoliško filozofijo, za vir modrosti, iz katerega naj črpajo vsi, posebno še mladina. Oživel je zanimanje za skolastiko — a obenem zbudil tudi njene sovražnike. Pij X. je moral večkrat strogo nastopiti proti njim. V okrožnici Pascendi (1907), s katero je obsodil moderniste, obsoja tudi njihovo zavračanje in preziranje skolastike. Tu sv. oče izrečno izjavlja, da ni bolj gotovega znaka za krivo modernistično mišljenje kot ravno: odklanjanje skolastike. To velja še danes in za vsakega, tudi za one, ki gledajo na skolastiko kot na neraben sistem — predmet zgodovinskih učbenikov. Obenem pa navaja papež med sredstvi zoper obsojeni modernizem na prvem mestu študij skolastike. Cerkveni zakonik (can. 1366 § 2) naroča, naj na bogoslovnih učiliščih vsi študirajo teologijo in filozofijo sv. Tomaža.

Tudi sedanji papež Pij XI. pospešuje in odločno priporoča študij skolastike. Vse poziva »Ite ad Thomam! Pojdite k Tomažu!« (Studiorum ducem, 29. junija 1923). Vsem katoličanom nam ga postavlja za učenika: doctor communis.

S tem pa je načelno — in to je dovolj — jasno stališče katoličana do skolastike. Nekdo ga je tako označil: »Protiskolastična usmerjenost je protirimska« — in zato nekatoliška.

Dr. Ig. Lenček

»Evropska družba umira. In veste, zakaj umira? Umira, ker je bila zastrupljena. Umira, ker jo je Bog ustvaril, da bi se hranila s katoliškim kruhom, empirični zdravniki pa so ji dajali racijonalistične hrane. Umira, ker, kakor človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz božjih ust, tako tudi družba ne umira samo od meča, ampak od vsake protikatoliške besede, ki pride iz filozofovih ust. Umira, ker zmota ubija, ona je pa na zmotah zgrajena.«

Marquis de Valdegamas.

Mi smo otroci iz zarje rojeni . . .

Recitator: MI smo otroci, iz zarje rojeni
in z bratom solncem se toči
naša cesta čez obzorje.
Naši pogledi, ko bliski ognjeni,
presekovajo svod, ki se boči
preko veleprostorja.

Oba zbora: Mi smo otroci, iz zarje rojeni — — —

Vod. 1. zb.: Mladina smo mi,
ki ima v brezbrežnost uprte oči

1. zbor: in sanja, sanja
mlado hrepenenje.

Vod. 2. zb.: Mladina smo mi,
ki sluti, da v dalji brsti,

2. zbor: da v dalji poganja
novo življenje.

Recitator: Proti tej-le roži
se ozira naše oko,
proti njej se proži
roka za roko.

1. zbor: Mi mladina smo, smo plodna tla:

Vod. 1. zb.: nove dobe iz njih klijajo.

2. zbor: Mi mladina, smo vrhovi gora,
bliske trgamo raz nebo.

1. zbor: Po nas teme

Vod. 1. zb.: božji ogenj razžarja.

2. zbor: Mi smo roke,

Vod. 2. zb.: s katerimi Bog ustvarja.

Recitator: (korak naprej)
Ni več v daljavi,
v naši sredi je,
na naši gredi je
ta cvet in plod,
ki se mu pravi
preporod.

Vod. 1. zb.: Naš korak,
nikdar na umiku,
hodi premo pot.

Vod. 2. zb.: Posluh tenak
Petru-vodniku
nas čuva zmot.

Recitator: In skozi nevidne line
že pada svetloba
in greh in zloba
gine, gine — — —

Oba zbora: Zato smo mladina,

Recitator: ki se ne bega;

Oba zbora: zato smo mladina,

Recitator: ki smelo tvega.

Oba zbora: Zato smo mladina,

Recitator: v kateri svetlo je;

Oba zbora: zato smo mladina,

Recitator: ki vriska in poje.
Vod. 1. zb.: Že struna zveni
in že ji odpeva
od vsepovsodi stoteren sozvok.
Vod: 2. zb.: Že se dani,
ni daleč do dneva:
ko nam obliče pokaže — Bog!
Recitator: Iz zdanje smede
iz splošnega zla
do njega vede
le ena steza!
Da torej izpovemo,
kod hodimo in gremo:
1. zbor: Čujte resnico vso
2. zbor: Čujte našo zavezo:
Recitator: Ničesar brez nje,
vse pa z njo,
pred katero
se kača zvija.
Veste za njeno ime?
Vsi: Devica Marija!

Father Coughlin

Vsa Amerika pozna ime tega kat. duhovnika. Silno je priljubljen in velikanski je njegov vpliv. Pravijo, da bi bil v slučaju volitev resen kandidat za predsednika Združenih držav.

Doma je iz Hamiltona v provinciji Ontario (Kanada). Prijetno je preživel svojo mladost v očetovi hiši. Od očeta je podedoval vročo irsko kri, od matere pa ljubezen do Boga in do bližnjega, ljubeznivost in dobroto.

Duhovnik je hotel postati in zato je šel v zavod, malo semenišče. Nagajali so mu, da hoče postati škof! »Ne,« je dejal, »samo dober duhovnik!« V tem smislu se je lepo razvijal. Težave je imel z domotožjem, z disciplino i. t. d., — kot vsak drug. Lepo se je razvijala njegova telesna moč. Postal je najboljši nogometaš in eden prvih sportnikov zavoda sploh. A ni v tem utonil. Vse ga je zanimalo, za vse je imel odprte oči. Posebno rad je bral drame — Shakespeare je bil njegov ljubljeneec —, veliko smisla je imel za filozofijo in za socialno vprašanje, pridno se je vadil v govorništvo. Eden njegovih učiteljev je o njem rekel: »Velike stvari bo še dosegel, a ošaben ne bo nikdar!«

Leta 1916 je postal duhovnik. Z veliko vnemo je deloval med mladino in oživil delo po kongregacijah. Obenem je še vedno veliko studiral; iz časopisov, revij in knjig je spoznaval moderno življenje Amerike in njegove rane. Posebno pa se je poglobljal v socialni encikliki Rerum novarum in Quadragesimo anno.

V letu 1926 ga je njegov škof msgr. Gallagher poslal v okolico Detroitu, da tam sezida novo cerkev. »Posveti cerkev sv. Tereziji od Deteta Jezusa in pridigaj vernikom o rožah ljubezni, ki jih bo trosila iz nebes.« S tem naročilom in brez denarja ga je odposlal na novo mesto.

Pridigal je, a malo je imel poslušalcev. Njegova gorečnost je hotela več. Več bi bil rad storil za Kristusa, na več duš vplival, večjemu številu bi bil rad oznanjal Kristusovo ljubezen in tako pomagal.

V pogovoru s prijateljem je padla beseda radio. Da, to je sredstvo, moderno sredstvo apostolata! Takoj je šel na delo, pridobil za svoj načrt radio-

postajo Detroit in 17. oktobra 1926 je držal prvo svojo pridigo izpred oltarja v mikrofoni. Dobil je takoj nekaj pisem priznanja. Sedaj so se vrstile pridige za pridigo. Časopisi so prinašali obširna poročila. Zanimanje je raslo vsepovsod in se bliskovito širilo. Sodobnost problemov, neustrašen pogum, jasni odgovori, odkrivanje ran dobe in pa zdravil zanje v Kristusu in Cerkvi — to je bilo za Ameriko nekaj novega in že zato privlačnega. Govori o prosperity, o krizi in brezposelnosti, o komunizmu in prohibiciji, o kapitalizmu in njegovih zločinih, o luksuzu, o bedi in revščini, o bankah in njenih direktorjih, o Fordu, Morganu, Kuhn-Loebu, o zločinih v New Yorku, o podzemlju v Chicagu i. t. d. — so šli po vsej Ameriki svojo zmagoslavno pot. Vse je prisluhnilo: katoličani in nekatoličani, komunisti in kapitalisti. Vedno in vedno: rešitev boste našli pri Leonu XIII. in Piju XI., v Cerkvi, v Kristusu.

In danes? Nekaj številčk. Njegove govore oddaja 27 radio-postaj. Za prenos plača tedensko 8000 dolarjev (ca 400.000 Din). Poslušalcev ima 50 milijonov. Tedensko dobi 400.000 do milijon pisem. Pošta v Detroitu je radi njega prigradila k svojemu posloplju dve novi krili. V njegovem uradu je na delu 106 tajnic in tipkarič. Njegova lastna tiskarna je lani razposlala 2 milijona izvodov njegovih govorov. Cerkvica seveda že davno stoji. To so rože svete Terezije.

To je okvir. In duša? Koliko je storil dobrega s svojim delom F. Coughlin! Samo Bog vè. Koliko jih je pripeljal bliže Cerkvi, Kristusu! Predsodki ginejo. Katolicizem ni »vera bankirjev«, je socialni evangelij, tudi danes moderen, privlačen, zato ker je resničen! Treba je samo prepričanih in močnih apostolov, dobro pripravljenih in poučenih, ki znajo izrabiti vse za Kristusa. Blagoslova ne bo manjkalo.

Sestre in bratje, storimo svoje!

Iz malega je treba rasti!

Len.

Sodobni film

Kako naj označim našo dobo?

Stebri kulture in morale se majojo, socialni in gospodarski polom grozi vsemu človeštvu, ki obupno zre v bodočnost, boj za obstanek, boj za vsakdanjo skorjico kruha, — a na drugi strani življenje plehkosti, površnosti in zanemarjenosti — to je slika sodobnega človeka.

Svetovno človeštvo je preplavilo morje modernega zla. Moralnega zla je danes strahotno veliko. Ob pogledu na današnji svet se nam skoro dozdeva, da se bolj in bolj pozna na človeštvu pečat izvirnega greha. Toda žalibog — tega zla se vse premalo zavedamo. V žalostnih dneh pač čutimo, da smo otroci trpljenja, a zakaj smo, o tem nečemo razmišljati.

Greh se dela na debelo. Ne samo to, greh se danes opravičuje in zagovarja, javna oblast ga celo ščiti.

Vedno in vedno se še dobe ljudje, ki govore: moderna tehnika je prava povzročiteljica ne samo gospodarske, ampak tudi moralne krize. Toda to niso povsem pravilni nazori, kajti premisliti moramo, kakšno bi vendar bilo naše življenje v tej dolini solza, če bi ga nam ne lajšala moderna tehnika. Ne poznali bi preko domačih holmov drugega sveta, kako počasi in enolično bi bilo vse življenje, ki je že itak kratko. Človeški duh bi bil brez poleta, pa to je vendar nemogoče, saj mu je dana naloga, da razmišlja, da dviga človeka nad druga bitja.

Človeški um je iznašel razna orodja, orožja, vozila itd., da je s tem povečal silo in uporabnost mišic in zmanjšal »pot svojega obraza«. Toda še dalje gre, stremlji po novih izpopolnitvah, po novih tehničnih iznajdbah. Nemci in Angleži so v tem svetovni prvaki. Kljub gospodarskemu zastoju zadnjih let gre tehnično stanje nemoteno dalje svojo pot.

Najbolj se danes izpopolnjuje elektrotehnika, a takoj za njo je brez dvoma film.

Film je postal takorekoč že vsakdanjost, a kljub temu novost vsakdanjosti. Kakor vsako tehnično iznajdbo, tako skuša človek tudi film izpopolniti. Imeli smo ga v črno-belih barvah, a že so premišljevali, kako bi mu vdahnili naravne barve, kako bi ga še bolj približali pravim živim slikam. Tudi nemost nas je zelo motila. Končno smo vendarle pričakali, da smo dobili kolikortoliko dober barvast film in — kar je

glavno in še večjega pomena — tudi zvočni film. Vendar učenjakom še ni ustrezno: že se bavijo z novim vprašanjem — o filmski prostornosti.

Ogromno imamo kino-predstav, in to pozimi in poleti. Vse drvi za filmom, ki najbolj vleče, a tudi najbolj nese. Prav sem uprimo svoj pogled, ko rešujemo gospodarsko krizo, in videli bomo, da le ni tako obupno, kot si predstavljamo. Mladina se ji smehlja, češ, zdaj uživajmo, zdaj se veselimo, na starost se nam ne bo ljubilo!

Današnji svet ima o filmski umetnosti in njenem poslanstvu čudne predstave. Mnogo ljudi najdemo, ki že brez vsakih premislekov sovražijo film. To so ponajveč taki, ki so vse življenje poslušali le negativne sodbe, ali pa sami sploh niso prisostvovali nobeni kino-predstavi, zato govore: ta in ta film je zanič, starinski in celo pohujšljiv. Dobe pa se spet drugi, ki so sicer obiskovali kino-predstave, a videli so slučajno le goli kič, samo nizkotne predstave, katerih se zlasti zadnja leta skoro vsi evropski kinematografi strastno poslužujejo. Ker ima kino večjo silo kakor tisk, radio ali gledališče na duhovno rast ali pogubo človeka, moramo postati zlasti mi, kongreganisti, pozorni na vse pojave, ki se gode v filmskem svetu.

Že Aristotel je dejal, da je gledališče nekako očiščevanje vsega človeškega gorja, v istem smislu je govoril pri nas Stritar, da mora naša duša stopiti v gledališče kakor v svetišče, kjer naj se oprosti vseh svojih slabosti. Gledališče vrši trojno poslanstvo: umetniško, etično in sodobno. Prav isto poslanstvo bi morali zahtevati od filma.

Nikakor ne trdim, da današnji svet nima takih vrednot, saj večkrat slišimo, da se nekateri igravci in igravke pri filmu prav resno poglobljajo v svoj poklic in ustvarjajo umetniško in moralno zgrajena dela. Toda koliko je takih idealov? Tako malo, da se brez sledu porazgube v ogromnem veletoku gole plaže, ki rodi v človeku smisel za neresnično, nesodobno, osladno šlagersko opereto, ki je brez vsakega idejnega dna. Toda gledavec zaplava nehoti ob takem filmu v svet napete fantazije, pustolovstva, domišljivosti, sentimentalnosti. Da pri tem tudi značaj trpi, sploh ne govorimo.

Najnevarnejši so pa filmi, ki podirajo človekovo нрав. Čestokrat nastopajo v imenu umetnosti in kulture, a pod to krinko skrivajo spolnost in nasilnost, ki se nesluteno in neprisiljeno ulega v srce mladega gledavca.

Znani italijanski pisatelj in dramatik Luigi Pirandello je dejal o vplivu kina na kulturo in нравnost sledeče:

»Vem, da je vpliv kina na življenje zelo močan. Mnogo zločinov povzroča kino. Mnogo grdih razvad izvira od propagande v kino-gledališčih, katera kvari нрав. Mnogo deklet in žena, ki so zašla na opolzka pota, je kot filmske zvezde, ki jih na platnu občudujejo. Kino dobiva najkrepkejše pobude iz slabe literature.«

Zakaj ima kino tak vpliv na doraščajočega človeka? S knjigo se mučiš, da si ustvariš močno fantazijo, a pri filmu doživlja gledavec vse življenjske pojave v strnjeni vrsti živih podob in s prepričevalnostjo, tako da človek nehoti zagrabi, kar mu je kakor na krožniku prineseno. O neki predstavi v Italiji je znano, da je mladina enodušno vstala in začela peti »Giovinezza« ter kričati, ko so italijanski vojaki na platnu zmagovali nad Avstrijci. Podobno je doživel tudi zagrebški kino: prvi sedeži so se razgibali, posamezniki so z dvignjenimi pestmi planili proti nasilnežu, ki se je prikazal na platnu.

Ustvarimo si, kongreganisti, neko jasno stališče do filma! Da bi film brezpo- gojno odvrčali, je nespametno. Vemo, da smo katoličani pri ustvarjanju svojih filmov za 100 let za nasprotniki, ki grade velike industrije in pošiljajo v svet svoje filme.

Pridružimo se jezuitu Muckermannu, ki je na katoliškem filmskem kongresu na Nizozemskem dejal: »Hočemo film, ki bi okrepil utrujenega človeka. Ta film pa naj bo etično in umetniško zgrajen. Pripravljeni smo sodelovati tudi z drugimi — nekatoliškimi podjetji, v kolikor snemajo ti etično neoporečne in umetniško dognane filme. Prav tu morajo sodelovati razni narodi s svojimi ljudskimi in verskimi vrednotami in s tem graditi skupen hram miru in bratstva...«

Treba bo stopiti v močno akcijo tiska in besede proti židovskemu kiču. Sodobnemu človeku moramo nuditi velike filme, ki bodo obravnavali njegovo borbo med dobrim in zlom, očiščevali hramove njegove duše in prižigali luč za lepše življenje. Film naj bo tudi umetniško zrel, zato naj bo človeku, ki se je zagledal v golo materijo sedanosti, kažipot v svetišče duhovnih vrednot sodobno iščočega duha. Fr. K.

»Vera ali nevera, samo to je alternativa. Vera je resnica, resnica je Kristus, a Kristus je v Cerkvi. Papeštvo pa je ona skala, na kateri stoji ne samo katoliška Cerkev, ampak tudi krščanski svet, ki je od nje odpadel.«

Dr. Alb. Ruville, konvertit.

Kongreganist in socialno vprašanje

Vsak inteligent, zlasti še kongreganist mora biti glede socialnega vprašanja, ki predstavlja danes brez dvoma najvažnejši in obenem najtežji problem, točno orientiran. Kdor bi se za to ne zmenil in ne zanimal, bi bil bedak, ki bi ga življenje prej ali slej pustilo za seboj.

Prav radi tega, ker preko socialnega vprašanja nihče ne more, pa imamo nešteto socialnih teorij, sistemov in načrtov. Mnogo jih je, ki na tem polju delajo. Nekateri z najboljšim namenom; so pa tudi taki, ki pri vsem zasledujejo le sebične namene. Vsi pa trde, da imajo prav, vsi obljublajo odrešenje in raj na zemlji. In zato je pravilna odločitev za vsakega človeka neizmerno težka. Kdor ne veruje v Boga in njegove zapovedi, komur nič ne pomeni Kristusova Cerkev in njena avtoriteta, tak nikdar ne more z gotovostjo trditi, da je našel resnico. Dobremu katoličanu so taki dvomi prihranjeni. Zanj resnico posreduje Cerkev, zanj je glas iz Rima edino merodajni kriterij.

S tem pa težko vprašanje še davno ni rešeno. Ni dovolj, da smo samo srečni lastniki zakopanih talentov, treba je z njimi tudi pravilno gospodariti. Biti moramo v vesoljni zamisli Cerkve kolesce, ki popolnoma izvršuje odkazano mu nalogo. To pa zahteva veliko dobre volje in požrtvovalnosti.

Prav, bi utegnil kdo reči, vse to vem in vsemu verjamem. Toda kako naj se socialno udejstvuje kongreganist-srednješolec, ki je vendar šele na začetku svoje življenjske poti in je še na vse strani omejen? In ob tem vprašanju se hočem nekoliko dalje pomuditi.

Še enkrat poudarjam, da odločno odklanjamo vsak marksizem in komunizem. Glede tega za nobenega kongreganista ne sme biti debate.

Ideje preobražajo svet in za vsak pokret je treba najprej idejne jasnosti. To pa si moremo pridobiti le s študijem. Veliko je knjig, člankov in brošur, ki socialno vprašanje obravnavajo. Na podlagi teh si moremo in moramo prisvojiti gotovo socialno izobrazbo, katere ne sme zanemarjati noben inteligent, najmanj še kongreganist. Predvsem moramo dobro poznati okrožnico »Quadragesimo anno«, ki naj bo v tozadevnih vprašanjih naša osnovna in izhodna točka. Komunisti in marksisti se na pamet uče svojih teorij. Tudi mi ne smemo zaostajati za njimi. Iziti morajo iz naših vrst tudi taki, ki bodo proti vsakomur znali braniti katoliški socialni nauk. Zato pa je treba le študija in zopet študija.

Ne smeš pa ostati samo teoretik. Teorijo je treba v življenju tudi uresničiti. Zato je zelo važno, da si kongreganist vzgoji socialni čut. Vedeti moraš, da je bilo treba za vsak najneznatnejši predmet, n. pr. svinčnik, pero ali list papirja žuljavih in potnih rok. Ceniti moraš denar, ki ti ga pošiljajo starši, zavedati se moraš, da si jim dolžan hvaležnost in povračilo po svojih močeh. Odkrij si trpljenje delavskih mas in kmeta na polju, in rodila se ti bo do sočloveka ljubezen, sočutje in skrajna pravičnost, ki edina more uravnati sožitje med ljudmi. Skopnel bo v tebi egoizem in pohlep, ki sta vir vsega socialnega zla.

In koliko prilik se ti nudi za praktično socialno delo. Veliko storiš, če se izkažeš vedno kolegijalnega in potrpežljivega, bodisi doma, na ulici, v šoli ali kje drugje, bodisi napram beraču ali bogatinu, napram tujcu ali znancu. Lepo ravnanje z izposojeno knjigo ali obleko, skrajna natančnost pri društveni blagajni, pri skupnem proviantu so najboljša socialna šola. Pravičnost naj povsod spremlja ljubezen: odtrgaj košček od svojega kosa in deli s tovarišem! Povsod bodi angel miru in usmiljenja!

Zdi se mi potrebno, da opozorim še na napako, ki jo pogosto delamo, a se je niti ne zavedamo: socialni problem namreč gledamo vse preveč gospodarsko, nekako materialno. Govorimo o vrednosti in nadvrednosti, o delu in kapitalu, o delu, zaslužku, pravici itd. Tako pa gradimo socialni red, ki bo materialističen. Pozabljamo pa na božjo zapoved, ki ukazuje pravičnost in ljubezen. Pozabljamo, da je človekova narava nagnjena k egoizmu in pohlepu in da se začno socialne krivice tam, kjer se krši zapoved božja. Vero v srca in liberalni kapitalizem bo razpadel kakor lupina brez jedra. Socialno zlo bo izginilo samo po sebi. In ali mar ni tudi kongreganistova naloga, da vžiga vero v srcih svojih tovarišev?

Krivice in krivičnike kritizirati in čez nje zabavljati, znamo vsi. Toda odgovorimo si odkrito, iskreno in s preudarkom na sledeči dve vprašanji! Ali bi kdo izmed nas kaj drugače ravnal, kakor ravna jo danes, recimo, kapitalisti, če bi prišel na njihovo mesto? — In še tole: Ali smo sedaj v vseh malenkostih vestni in do vsakogar pravični? — Prepričan sem, da bi bil odgovor za marsikoga težak in dvomljiv. In se li mar velike, kapitalistične krivice niso vedno začele z malenkostmi?

Zavedajmo se, da je za dober socialni red treba predvsem notranje zrelosti, ki obstoji v pokorščini do božjih zapovedi, kar obsega: ljubiti in biti pravičen. Potem bo tudi gospodarska stran socialnega vprašanja lahka.

Ko si tako sam prepričan, ko tako tudi delaš, daj od tega tudi drugim! Če bo najin omahljivi tovariš videl, kako delava midva, bo tudi on storil tako. Če mu bova dajala slab vzgled, bo verjel komunistu, ki vedno preži nanj. Velika odgovornost, pomisli! Radi naše boječnosti in lenobe izgubljam tovariše, enega za drugim. Komunisti pa si manejo roke. Dolžan si dati in pokazati, kar imaš: vero v Boga, pokorščino do Cerkve, pravičnost in ljubezen, ki vse premore.

Tak bodi naš sistem!

Jože S., Maribor

Kako se pripravlja vaša M. K. za počitniško zborovanje? Ste prišli brez odlašanja za delo, kot ga naroča članek »Splošna pravila M. K.« v 1. števil. »Naše Zvezde«?

Apostol-pilot Marti

O smrti znanega pilota v afriških misijonih, ki je presunila vse, ki so ga poznali, je napisal apostolski prefekt, pri katerem je pilot bival, delal in umrl — sledeče podrobnosti:

»V jutru preteklega 6. junija,« poroča mons. Demont, »je avijatik Marti na letališču East-Londona, v Južni Afriki, napravil uspešno nekaj poizkusnih poletov z aparatom »Junker«, ki ga je podarila našemu misijonu nemška M. I. V. A. Ugotovil je, da je motor deloval pravilno in da ni imel nobene napake v konstrukciji. Imel je globok čut za odgovornost in ni nikdar izpostavljajl ne sebe in ne drugih v življenjsko nevarnost.

Popoldanski polet je moral biti zadnji poizkusni polet. Marti je vzel s seboj dva inženirja, uslužbenca na letališču. Komaj je letalo zapustilo tla, je krenilo v smeri reke Buffalo, katero loči od letališča dolg in nekoliko dvignjen grič, ki je pa v smeri proti reki zelo strm. Na nasprotni obali se dviga visoka skalna stena. Nad to globoko udrtino vlečejo pogosto za zračno plovbo zelo nevarni zračni tokovi. Kakor pripovedujejo očividci, se je v istem času zaprla dotočna cev za bencin in motor se je v

trenutku ustavil. Ko je Marti spoznal nevarnost, v katero bi zavozil na drugem bregu, se je hotel obrniti nazaj proti letališču. Ker se pa letalo ni nahajalo dovolj visoko in ni imelo zadostne hitrosti, je zadelo ob skale z enim krilom, čigar del se je razbil in zadel pilota na glavo. Letalo je brez pilota zletelo proti griču, kjer se je razbilo. »

Tem posameznostim o usodnem dogodku dodaja mons. Demont nekaj drugih podrobnosti o marljivosti in gorečnosti pokojnega pilota.

»Jean Marti je bil častnik v švicarski vojski, potem se je posvetil avijatiki kot sportnik in je postal lastnik cvetoče trgovine. V začetku meseca februarja 1933 je zapustil vse, da bi žrtvoval svoj čas, svoje moči in celo življenje misijonskemu delu v naši obširni prefekturi. Pri tem ni iskal zase nobenega zemeljskega povračila. K nam je došel z majhnim aeroplanom »Mothe«, v katerem je bilo prostora samo za enega potnika. Podarili so ga našemu misijonu švicarski katoličani. V petih ali šestih mesecih, ki jih je Marti prebil pri nas, je izvršil več kot 650 poletov. Misli si moremo, koliko dragocenih uslug je napravil na ta način pastirski službi, našima bolnišnicama in zdravniškim postajam, da je prevažal skoraj vsak dan misijonarje, zdravnike, bolniške strežnike in bolnike. Ker je uvidel, da eno samo letalo ne more zadoščati mnogovrstnim potrebam misijona, se je v juliju 1933 vrnil v Evropo, da bi preskrbel večji aeroplan, v katerem bi bilo prostora za tri ali štiri popotnike. Dne 16. marca 1934 se je vrnil z novim letalom »Junker«, ki je bilo zelo udobno in skoraj vse iz aluminija. Tedaj ga je spremljala njegova soproga, ki je bila srečna, da bo odslej upravljala misijonske posle v Aliwall-North. Pogumni pilot pa, ki je enajst let brez najmanjše nesreče vodil letalo, v čigar spremstvu sem z največjo varnostjo toliko po zraku prepotoval, je moral najti smrt pri preizkuševanju tega letala! »

Dragi tovariš je bil globoko veren človek, poln ljubezni za Boga in za duše: bil je misijonar v pravem pomenu besede. Nikdar se ni podal na potovanje, ne da bi me prosil prej na kolenih blagoslova. Nikdar ni začel dneva, da ne bi prej bil pri sv. maši in ne prejel sv. obhajila. Kadar sva odhajala zgodaj zjutraj, je prisostvoval maši ob jutranji zori. Če sva se včasih vračala malo pred poldnevom z dolgega misijonskega potovanja, je bil Marti še vedno tešč, da bi mogel prejeti sv. obhajilo pri moji sv. maši.

Njegovo versko prepričanje je bilo brez dvoma vir njegove vzgledne pobožnosti ter heroičnega in požrtvovalnega duha.

In sedaj sem prepričan, da bo s svojim posredovanjem v nebesih dosegel, da bo mnogo plemenitih duš sledilo njegovemu zgledu in prišlo v naše vrste, ki so se razredčile zaradi izgube dveh zdravnikov in priljubljenega pilota. Dobili smo že ponudbe iz Švice, Italije, Francije, Irske, Anglije in celo iz Indije. Potrebujemo zmognih in gorečih pomočnikov v tem velikem misijonu Garlep, čigar površina znaša več kot sto tisoč kvadratnih kilometrov in kjer so delavci tako redki, žetev pa mnogo obljublja.

Kadar v svoji sobi proti večeru molim ali pišem, se mi pogosto zazdi, da slišim brnjenje Martijevega aeroplana. Toda teh zvokov ne bom slišal nikdar več! Pogosto pohitim v mislih proti daljnim obalam Indijskega oceana, kjer na pokopališču v Cambridge, v neki četrti East-Londona, pričakujejo njegovi smrtni ostanki dneva, ko jih bomo mogli iti iskat, da jih položimo poleg grobov naših misijonarjev. Jean Marti zasluži, da spi poslednje spanje ob strani vseh tistih neustrašenih poslancev evangelijskega, ki so padli na polju apostolstva. »

E. P.

Jutranja molitev

Brez Tebe ničesar ne zmorem:

Ti mi pomagaj!

brez Tebe ničesar ne vidim:

Ti me vodi!

Brez Tebe sem brezploden:

Ti me blagoslovi!

Ti si mi podaril ta dan:

Tebi ga posvetim;

vse delo tega dne naj bo Tebi

posvečeno,

kajti ljubim Te, Tvoj otrok hočem biti!

(Iz nemščine, Vera)

Bogata mladost

Vsem, ki hrepene k Soncu, da prepoje z njim vsakdanjost.

Mlado je še vaše življenje, vaši dnevi so dnevi brsteče pomladi, polni vriskajočega veselja, zlatega sonca, ki poljublja cvetke in jim odpira cvetne čaše. Pomlad preživljate, ki je tako polna upov. Česa vsega si ne obetate od življenja! In to vkljub težkim oblakom, ki zastirajo prihodnost. Saj imate mladost in ta:

»... gradove svitle zida si v oblake,
zelene trate stavi si v puščave,
povsod vesele lučice prižiga...«

(Prešeren)

Pa vendar, je li ta doba, ki jo preživljate — tako vesela in vabljiva tako, da si je človek v težki uri poznejših let zaželi bolešno in tegobno, ker je želja neizpolnjiva in prazna — je li ta doba res sama po sebi že bogata vsega, kar človeško srce ljubi in kar ga osrečuje? Ne, često je naša mladina nekam čudno bolna v svoji duševnosti. Ni v vseh mladostnih očeh lilijske duše, ni na vseh mladih ustnih dobrega nasmeha. Prav često te srečajo oči, ki iz še otroškega obraza gledajo tako, da te zazebe v duši. Pa se za danes ne bomo ustavljali pri teh najnesrečnejših mladih, ki nimajo mladosti, ampak pri vas, ki jo imate — svojo bogato mladost. Toda, ne bi morda mogla biti še neizmerno bogatejša, kot je? Ko tole razpravo prečitaš, daj si tiho v duši svoji odgovor na to vprašanje!

Pravijo, da ni za človeka večje in lepše sreče kot osrečevati druge. Srečo deliti se pravi drugim dobro storiti. Pa dijakinja? Skeptično ti morda zazveni v duši: kaj morem jaz storiti? Morda se te polasča neprijeten občut: zdaj pa pride moralna pridiga, kot so v povestih o pridnem dečku, o dobri učenki, ki deli svojo južino z revnejšimi, posodi svinčnik ali pero itd. Ne, brez skrbi! Sama nimam rada takih povestic, ki s prstom kažejo na lepo zaokrožen nauk. Kaj torej? Kako morem jaz kot dijakinja trositi cvetke sreče na pota soljudi, ali da si zastaviš vprašanje bolj konkretno: kako morem osrečevati, to je dobro storiti svojim staršem, vsem svojim domačim, kako naj pričaram žarek sreče v oko svojim dobrotnikom, profesorjem, svojim tovarišem, prijateljicam, svojim sestriscam v kongregaciji? Kako more po meni prihajati blagoslov na domovino, na sveto Cerkev, misijonarjem v Bengaliji, v Afriki in še v Ameriki in tam v Avstraliji? — Da, vse to zmoreš, četudi si še tako mlada, majhna dijakinja I. razreda morda!

Kako?

Gotovo misliš: z molitvijo. Da! Pa te moram opozoriti na neko čudovito lepo dejstvo, tako resnično in preprosto, na katero pa ne vem, če si že kdaj pomislila: Ko zdajle sediš v domači sobi ali v svoji dijaški sobici in prebiraš »Našo zvezdo«, glej, ta urica ali pol ure je lahko lepa cvetka, če jo posvetiš s čistim namenom. N. pr., ko vzameš list v roko in hočeš čitati, se za hip zamisliš in rečeš svojemu angelu varuhu, ki je pri tebi, ali svoji nebeški Materi Mariji, ki te z nebes gleda z ljubečimi svojimi očmi, ali Jezusu, ki je kot Bog vedno pri tebi in spremlja vsak tvoj korak — torej rečeš tiho: Ta-le čas hočem dobro porabiti v čast in radost božjo in to-le čitanje darujem za svojo mamico, ki je danes nekaj žalostna, za očeta, ki je imel čudno zamračeno čelo zjutraj, ali za svojega brata, da bi bil dober, ali za sestrico, ki je morda kje od doma... Potem pa pozorno čitaš, z vso dušo si pri stvari, vsa telesna drža je dostojna in ljubka — in vse to Bogu v čast in veselje. Ko končaš, zopet pogled žive vere h Gospodu, veselo utrgaš cvetko in Mu jo daruješ. In nihče ne ve,

kako je bogata ta tvoja ura. Mamici ali očetu, bratu ali sestri pa je že prišla, ali bo prišla v svojem času od nekod nevidna pomoč: mamica bo v duši potolažena, očka bo našel prej ali slej izhod v svoji skrbi, brat in sestra morda v notranji borbi zmago. Ti pa si vrhu tega napravila svojemu Bogu, svoji nebeški Materi veselje. In sama si tako čudno zadovoljna, tako polna in lepa sreča je v tvoji duši.

Šolska ura je. Profesor razlaga, sprašuje. Tvoje misli pa bi rade potovale kdo ve kod, kdo ve kam. Pa bi rada nekaj tako zanimivega povedala svoji sosedi na desni, pa bi rada ponagajala svoji sosedi na levi, malo vsaj zmotila součenko pred sabo, prečitala vsaj malo iz zanimive povestne knjige. Toda ti si pred uro napravila dober namen: dobro bom izrabila to-le uro — Gospodu Jezusu, ki sameva v tabernaklju, v veselje, ali Najčistejši v radost — pa si darovala uro za ubogo družino, kjer je oče brezposeln. Zato se premagaš, zavrneš vse mike in pozorno slediš pouku. Prelepo cvetko, lepšo kot so žareče junijske rože, utrgaš koncem ure in uboga družina začuti pomoč. — Kako? — Ali ni Bog neskončno bogat, neskončno dober? Saj more nakloniti srce nekega človeka, da pomaga kakorkoli ubogi družini. Ali če ne pride zunanja pomoč, pomaga Bog s svojo tolažbo v dušah revežev. Ne boj se, Bog je Bog! On zna najti pot, če le vidi tvojo dobro voljo, če vidi trud svojega dobrega otroka, bo pomagal čisto gotovo. Vidiš in v razredu nihče ne sluti, kako neizmerno dragocena in vsa lepa je bila tvoja šolska ura. Tvoja duša pa je pri tem sprejela novo lepo potezo, plemenitejša si postala. In še naučila si se v taki uri dosti, dosti več kot sicer.

In tako moreš preživljati svoje ure ob knjigi doma. Kako bi rada kar hitro, površno opravila to svojo dolžnost, ker čaka te prijateljica, vabi misel na lep sprehod. Toda ti vztrajaš, delaš temeljito z vso energijo. Ker darovala si svoje delo in premagovanja za ubogega zločinca, o katerem si čitala, da bi mu Bog dal milost spoznanja in kesanja. Kako te je vesel Gospod, kako se veseli Brezmadežna svojega dobrega otroka! Nesrečno srce dalnjega zločinca pa je zadel žarek milosti. Nič ne ve, ne kdaj ne kako, a v duši se je nekaj spremenilo — milost božja prihaja v temo greha, vzbuja se kesanje. Vedi, da ti bo duša, ki si jo s svojim delom, s svojim premagovanjem rešila, vso dolgo večnost neizmerno hvaležna, tebi — mali dušici — ki si ji v svoji lepi mladosti pomagala.

In tvoja molitev! Nedeljska služba božja je. Okrog tebe so tovarišice. Vidiš to v novem plašču, druga ima lepo kapico, tretja morda zanimive čevlje, pa gledaš, pa si raztresena in čas mineva. Skrivnost na oltarju gre mimo tebe, duša pa ostane prazna. Toda ne. Kongreganistinja si ali vsaj želiš postati. Zavedaš se svetosti kraja, neskončne vrednosti daritve svete maše. Zato stojiš ali klečiš ali tudi sediš lepo dostojno, prežeta spoštovanja. Zavedaj se, kako dragocena je ura službe božje. Govori svojemu Bogu iskreno in zaupno o vseh svojih zadevah. Prosi Ga prisrčno za svoje drage, moli za svoje součenke, za svoje sestre kongreganistinke, za svoje profesorje, za vse, ki ti kaj dobrega store. Moli za misijonarje in prosi Gospoda, da blagoslavlja njih žrtve... Z oltarja pa gleda nate nevidno oko božjega Učenika. Vedi, da ne presliši šepetanja tvoje duše, vse razume, vse upošteva! Koliko milosti bo po tvoji molitvi rosilo na duše, to boš videla nekoč v večnosti. In kako čudovit mir, kako jasna sreča bo v tvoji lepi duši, ko boš zapuščala cerkev!

O sv. obhajilu bi še govorila — koliko bogastva zase, koliko milosti za druge moreš črpati iz tega vira vseh dobrot! To pojdi in izkusi, besede so tu preslabe. Le eno bi rekla: za take ure, kakor sem govorila o njih, rabi tvoja duša moči, mnogo moči. Če želiš živeti tako globoko življenjsko umetnost, poklekni pogosto k sveti mizi, ker le z Njim, ki je vir moči, boš mogla živeti tako lepo, bogato življenje.

To bi bil pogled, ki malo, malo odkrije neizmerno široko polje, kjer moreš dan za dnem, uro za uro izkazovati dobre — vsemu svetu. Zdaj pa še nekaj drugega:

Ti veš, kako te imajo tvoji starši radi, kako skrbe zate. Kdaj so najbolj srečni? Če si jim ti, njihov otrok v veselje. Izkazuj jim svojo hvaležnost, ljubezen. Bodi pozorna na njihove želje, četudi te stane to žrtvico ali celo veliko žrtev. Kako čudno bi bilo, če bi ti n. pr. molila in darovala svoje žrtve in svoje delo za daljne misijonarje v Afriki, za svoje starše, ki so ti najbližji, pa ne bi imela niti ljubeznivega pogleda, prijazne, vedre besede. Vidiš, tvoji starši imajo velike skrbi v teh težkih časih, ti niti ne slutiš, kako hudo jim je včasih. Daj ti, otrok njihov, bodi jim svetel žarek — sonček, da se ob tvoji veselosti razvedri njihovo čelo. Pomagaj z majhnimi uslugami v kuhinji, v sobi, pri mizi. Povej jim kaj lepega, kar te je razveselilo. Glej, da te bo mamica komaj čakala, da prideš zopet k njej, da bo očka z radostjo mislil nate — svoj sončni žarek — tam v svoji pisarni ali delavnici, kjer se muči zate in za družino.

S tem ti samo označim, kako lahko brez sredstev osrečuješ. Kar sem rekla o starših, velja za tvoje brate in sestre, za tvoje profesorje, za vse, s katerimi prideš v stik.

Da ne bo preveč misli, sklenem s tem. Le eno željo še: Da bi ve, otroci Marijini, za začetek vsak dan utrgale vsaj po en tak čudežni cvet lepo preživele ure, da bi vsak dan privabile vsaj enemu sočloveku smehljaj sreče na ustne. Pa ste s tem stopile na ono belo cesto, koder stopajo posebno izbrani otroci božji — plemiči, plemkinje božje.

S. B., Maribor

Jon Svensson, S. J.:

Kako sem postal katoličan

Košček človekove usode

(Iz nemščine prevedel St. Čel.)

(Nadaljevanje.)

Kako je uspelo krmarju in malemu Owe-ju, da sta me potolažila, tako da se mi je kmalu zopet povrnila moja bodra veselost, to sem že povedal v knjigi »Nonni«. — Zato tega tu ne morem popisovati.

Medtem so že dvignili sidro, razpeli jadra, ladja se je nagnila na stran, se obnila proč od brega, začela se je premikati naravnost naprej, vedno hitreje in hitreje, tja ven na odprto, neskončno, neizmerno morje, kjer noč in dan divjajo in razsajajo šumeči valovi, visoki kakor stolp. In ravno sedaj so na morju divjale tako zvane enakonočne nevihte ali jesenski viharji. Ti so plesali svoj strašni ples.

Začela se je moja pot proti deželi danski. Trajala bo celih pet tednov.

To vožnjo čez Atlantsko morje sem izčrpno opisal v knjigi Nonni. Zato bo tudi tu prav, če jo le kratko označim.

Precer dolgo je trajalo, da sem nekoliko premagal boleost, ki mi jo je prizadejalo slovo od matere. Krmar in mali Owe sta mi pri tem zvesto pomagala. Tudi nepričakovano globoki vtisi vožnje po morju so storili svoje. Obrnili so mojo pozornost k drugim stvarim.

Ko smo prišli na odprto morje, so se kmalu pojavili strašni jesenski viharji. Valovi so bili tako divji in tako visoki, da so večkrat udarjali čez ladjo.

Kapitan me je zaprl v kajuto, in tam sem moral dneve in noči prebiti čisto sam. Niti enkrat nisem smel gor na krov.

Na krovu namreč je bilo smrtnonevarno, tako so divjali valovi in pljuskali čez krov, da so bili kapitan, krmar in mornarji, ki so delali na krovu,

prisiljeni privezati si krog telesa močno vrv, katere drugi konec so trdno pritrdili na jambor. Ta varnostna odredba je bila res potrebna, če ne, bi jih valovi, ki so šumeli čez krov, vse odplavili v morje.

Spočetka me je v kajuti neprestano premetavalo od stene do stene. Tudi jaz sem se nazadnje moral z jermeni privezati k mizi.

Prav nič se nisem dolgočasil v tej svoji majhni, poltemni sobici. Najprej sem ob svitu svečke prebral vse knjige, ki mi jih je mati dala seboj. Ko sem z branjem končal, sem se zabaval in sem imel veliko veselje nad silnim guganjem ladje, ki je neprestano in od vseh strani dobivala močne sunke. Ti so jo prevračali sem ter tja, sedaj so jo vrgli gor, jo zopet potegnili v globino in končno je ladja postala kakor žoga v igračo valovom.

Vse to je bilo meni, malemu pokovcu, v neznansko veselje. Da, to je jadranje! To je vendar enkrat prava morska vožnja! — sem si mislil. In vesel sem bil tega gigantskega boja, ki smo ga morali boriti z razburkanimi silami narave.

Opazoval sem tek ladje in sem opazil, kako je sedaj počasi in s težavo plezala gori po kakem valu in pri tem napela vse sile, da bi prišla na vrh. Pri tem je bila skoro v navpični legi, saj je šla naravnost navpik. Čez nekaj časa smo vendar prišli gor — prav na vrh tega penečega se vrtinčastega grebena. Lahko sem to zaznal, saj je ladja sedaj zopet ležala vodoravno na vodi. — A strašno je moralo biti gori na vodeni gori to vrenje in kipeče brbotanje, kajti deske in tramovi so drgetali, se tresli in prasketali — vsepovsod, na celi ladji... Ogromni kipeči greben, ki se je na vrhu gore repenčil, snežnobel in strašen, ta se je prevrnil sedaj na ladjo in jo nekaj trenotkov silovito stresal.

In sedaj se je naša mala jadrnica zopet nagnila naprej in — bums! Držati sem se moral trdno..., sedaj se je zagnala kot blisk — po drugi strani vala v drugo dolino... Strašen sunek... Pod vodo smo! Ladja se je do srede zarila v vodo!... Pa kmalu se je spet vzravnila... Na krovu pa vse pod vodo... Vodne mase so udarjale sem in tja in tekle so sedaj čez cel krov, od sprednjega na zadnji del in zopet nazaj... In vse to se je godilo ravno meni nad glavo... Bučalo je kakor grmeči slapovi. — Kmalu pa je ta peneča voda odtekla skozi odvodne ali požiralne luknje na robu ladje — tako zvane bruhalnike — zopet doli v morje.

In tako je šlo naprej in naprej, noč in dan. Vihar nam ni pustil ne mirovati in ne počivati... — Zame, pustolovčka, krasna, sijajna pot!

Končno se je orkan sredi noči nenadoma polegel, potem ko je bil divjal dneve in noči. Drugo jutro sem se prebudil v svoji postelji in sem komaj verjel svojim čutom: vse je bilo tiho, nobenega šuma, mir... Bil sem osupel... Kam smo prišli?

Kmalu je prišel doli k meni krmar in mi rešil uganko. Vihar je dozdej prihajal le od juga in nas je torej gnal vedno bolj na sever, globoko gori v severno-leдено morje. —

To noč pa se je hipoma polegel in sedaj smo tičali daleč gori v severnem morju, krog nas pa brez števila ledenih gora...

Ko sem tedaj tisto jutro zopet lahko stopil na krov, sem tam doživel nepričakovano presenečenje: krog ladje ni bilo videti vode, ampak le, kamor je seglo oko, same ogromne ledene gore! Prava gorska pokrajina iz samega ledu in snega — in sredi morja! Kako krasno, kako čudovito je to bilo! Same spremembe in presenečenja brez konca...!

Pogledal sem na vse strani. Resnično — bili smo obdani od samih bleščečih ledenih velikanov — le v južno smer je bilo malo dalje videti odprto morje.

Sedaj je bilo treba kar najhitreje potegniti ladjo iz objema ledenih gor. Mornarji, s kapitanom na čelu, so morali poskakati na led. Na sprednjo konico ladje so pritrdili vrv in sedaj si je moštvo prizadevalo, da bi z lastno močjo potegnili ladjo iz ledu na prosto morje. — Dolgotrajno in težko delo.

Sedaj se je zgodilo nekaj prestrašnega!

Dva sestradana severna medveda sta navalila na moštvo. Nastal je strašen boj — in midva, oba dečka in pa krmar, edini, ki je z nama ostal na ladji, smo morali gledati s krova, kako je — par metrov od nas — najmlajši mornar obležal skoro raztrgan od medvedov, kapitan pa hudo ranjen.

A borba se je končala z zmago ljudi. — To je bilo vsekakor najstrašnejše doživetje na celem potovanju...

Končno nam je uspelo priti ven iz ledu in nadaljevati vožnjo — proti Danski.

Treba je bilo še večdnevne borbe z viharjem in valovi, a za spremembo je nato nastopilo nekaj vedrih sončnih dni.

Končno, po petih tednih, smo prispeli v Kopenhagen, v sijajno severno metropolo.

V Kopenhagnu moram izstopiti, nekaj dni počivati pri katoliškem škofu in pri duhovnikih in pozneje šele nadaljevati svojo pot v Avignon v južni Franciji.

S tem pa še nikakor ni bilo rečeno, da bodo ovire, presenečenja in pustolovski doživljaji prenehali. — Takoj smo namreč dobili strahotno vest.

Že nekaj dni pred prihodom na Dansko, ko smo jadrili ob norveški obali, smo od norveških ribičev nekaj o tem slišali. Tu v Kopenhagnu smo dobili potrdilo.

Kapitan in krmar sta mi prinesla to pretresljivo novico.

»Kaj si že slišal, Nonni?«, je pričel kapitan.

Debelo sem pogledal in se vprašujoče ozrl vanj:

Tvoje potovanje v Francijo je za dolgo časa preprečeno.

»Za dolgo časa? Pa saj je rečeno, da bom tu v Kopenhagnu ostal le nekaj dni.«

»Ne nekaj dni,« Nonni, »ampak nekaj mesecev, ali celo nekaj let. — Zaenkrat ne moreš potovati na Francosko.«

Sedaj si pa mislite mojo prestrašenost. Bil sem kakor pogažen...

»Ne morem v Francijo, pa čemu ne, gospod kapitan?«

»Ker so te drugi prehiteli.«

»Kdo drugi?«

»Prusi.«

»Prusi so me prehiteli?«

»Da, Nonni, potolkli so Francoze pri Reichshofenu in že preplavljajo Francijo. Tam divja vojna naprej. Moral boš torej ostati tu pri katoliškem škofu v Kopenhagnu, ne nekaj dni, ampak do konca vojske.«

O tem vojnem izbruhu sem bil že prej nekaj slišal. Da se bo stvar tako zaokrenila, tega si nisem mogel misliti.

Zalostno sem vprašal oba gospoda: »Kako dolgo pa bo trajala vojska?«

»Tega ne ve nihče,« sta mi dejala. »Bile so vojske, ki so trajale trideset, da, celo sto let.«

Bil sem prepaden. To so bili zame slabi, usodepolni izgledi.

H katoliškemu škofu in duhovnikom seveda nisem šel rad.

Še nikdar v življenju nisem bil govoril s katoliškimi duhovniki. Zato sem imel o njih kot protestant polno predsodkov.

Mislil sem, da so strogi in hladni, vedno resni in mrki. Zato sem čutil, da bi bilo nerodno pri njih živeti tudi le nekaj dni.

Sedaj naj bi pa stanoval pri tem katoliškem škofu in pri njegovih duhovnikih — ne nekaj dni, kakor je bilo v načrtu, ki mi ga je razložila mati — ampak tedne in mesece, da, morda še dalj kot eno leto! Tako dolgo lahko še traja ta nesrečna vojska med Nemčijo in Francijo!

Da, resnično so bila to ne le negotova, ampak skrajno porazna dejstva...

A ni bilo mogoče pomagati; takoj drugi dan po prihodu v Kopenhagen me bodo peljali k tem ljudem.

»Kako neki me bodo sprejeli?«, sem si natihem mislil. »Kaj bom tam?« Zelo sem bil v skrbeh zaradi tega prvega snidenja s katoliškimi duhovniki.

Na poti k škofovemu bivališču sem imel torej tri skrbi na srečo.

Prva skrb, ki me je težila, je bila ta: Kako bom shajal tu s svojo lutersko vero?

Bil sem vendar protestant in to sem hotel ostati. Nikakor nisem hotel, da bi me silili sprejeti drugo vero, zlasti zato, ker sem bil prepričan, da je moja vera zame dosti dobra.

Zdaj sem pa slišal, da katoliški duhovniki vedno za tem stremijo, kako bi vse ljudi spravili v katoliško vero. — Tako sem mislil, da me bodo škof in njegovi duhovniki takoj napadli in me silili, naj sprejemem njihovo vero. — Tega pa nisem maral. Na noben način nisem hotel, da bi kaj takega z menoj počeli. — To je bila moja prva skrb.

Moja druga skrb je bila glede prostosti. — Dosedaj sem bil navajen velike svobodnosti, katero otrokom na Islandu načelno in namenoma puščajo. Slišal sem pa, da drugje z otroki čisto drugače ravnajo. Povedali so mi, da ti otroci ne poznajo svobodnega kretanja, da so vedno in povsod pod strogim nadzorstvom.

To pa mi nič kaj dišalo in bal sem se, da bo škof tudi meni vzel svobodo. — Tega pa nisem hotel trpeti pod nobenim pogojem. Razposajen in nespodoben pa tudi nisem maral biti. V teh ozirih sem že trdno sklenil, da se bom v škofovi hiši lepo obnašal. Hotel sem pa bivati pri njem le — kot gost. — Nič več. Prostost sem si hotel tudi pri njem obdržati.

Moja tretja skrb — priznati moram — je bila pa res neumna: prav hudo sem se namreč bal — osnovnih šol. Na noben način nisem maral v tako šolo. — Zakaj? Bral sem bil nekje, da imajo v drugih krajih otroke v ljudskih šolah skoro cel dan zaprte, in da se ne smejo igrati zunaj na svežem zraku in v zlatih sončnih žarkih. — Poleg tega jih pa še učitelji večkrat pretepejo in hudo! To je zadostovalo: proti osnovnim šolam sem imel nepremagljiv odpor.

To torej mi je bilo jasno: V tako šolo nočem. — V gimnazijo že grem, v osnovno šolo pa nikdar in nikoli.

Bal sem se, da me morda katoliški škof namerava počasi vtakniti v kako tako šolo. Bil sem pa trdno odločen, da ne bom nikoli na kaj takega pristal.

Te tri skrbi so mi tiščale srce, ko so me peljali na moje novo stanovanje pri katoliških duhovnikih.

Tukaj me je pa čakalo veliko presenečenje.

Ko sem namreč prišel k svojim novim gostiteljem, so me ljubeznivo sprejeli. Ta ljubeznivost je presegala vse, kar sem si mogel kedaj o takem sprejemu predstavljati.

Ti katoliški duhovniki, ki sem si jih predstavljal tako hladne in trde, so bili pri tem snidenju do mene kar se da prisrčni, prijazni in ljubeznivi.

Govorili so, naj bom dobrodošel v njihovi hiši; rekli so, da upajo, da bom dolgo ostal pri njih, da je res lepo in razveseljivo imeti pri sebi takega majhnega moža z Islanda; da bomo med seboj v dobrem razmerju živeli, in še mnogo takšnega.

Bil sem kakor v devetih nebesih.

(Nadaljevanje.)

POVSODI BOGA

Spominski dnevi Pija X. v l. 1935.

Zadnje dni meseca junija 1935 bo v Ljubljani evharistični kongres za vse katoličane v Jugoslaviji. Tudi mladina je povabljen. Škofje pravijo v oglasu: »Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče.« Evharistični kongres bo v letu, ko bomo imeli tri lepe spominske dneve iz življenja blagega in miroljubnega evharističnega papeža Pija X. Rodil se je dne 2. junija 1835 v benečanski vasi Ri-ese, torej bo letos 100 letnica njegovega rojstva. Ko je l. 1903 prevzel vladno sv. Cerkve, si je izbral za geslo besede apostola narodov: »Vse prenoviti v Kristusu.« Za prenovitev verskega življenja pa se mu je zdelo najboljšo sredstvo pogostno in zgodnje sv. obhajilo. Dotlej so verniki prejeli sv. obhajilo le malokdaj, otroci pa so prejeli prvo sv. obhajilo navadno šele po 10. letu. Sv. oče Pij je hotel prejemanje sv. obhajila pospešiti. Zato je 20. decembra 1905 izdal odlok o pogostnem sv. obhajilu, dne 8. avgusta 1910 pa o prvem sv. obhajilu. Tako bo letos 30 letnica prvega in 25 letnica drugega odloka. V teh letih se je pokazalo, kako prav je imel sv. oče, da je priporočal sv. obhajilo. Zato naj bo leto 1935 tudi za katoliško mladino pravo evharistično leto! P.

Odprti ušesa in oči! »Meseca novembra, torej v enem samem mesecu, je obiskalo kino po vsem svetu 87 milijonov gledalcev.« — Kdo govori tako, kdo navaja to zgovorno število? Papež sam in sicer v svojem govoru predstavnikom kinematografskega tiska. — 87 milijonov...! Sv. oče vprašuje, kolik je bil odstotek moralnega filma pri vsem tem številu filmov, ki jih je gledalo 87 milijonov? Odgovoril ni nihče, kajti odgovor bi bil gotovo porazen. Sv. oče je podal častnikarjem nekaj glavnih misli, ki naj bi jih vodile v njih delu. Naglasil je, da je odvisno precej od njih, da se kino zopet dvigne do spoštovanja elementarne pravosti. Poudarjal je pozitivno zdravilo zoper nemoralni film: proizvajanje moralnih filmov, ki bi bili »na višku« in bi zajeli množice in jih pridobili »s svojimi tehničnimi, umetniškimi in človeškimi vrednotami.« »Ne gre za to, je rekel papež dobesedno, da bi proizvajali verske filme, ki naj bi se izmenjevali z izprijenimi, nasprotno: ves film mora biti zdrav.« Te besede so jasne. Ves program katoliške filmske taktike je v njih razložen, in ko bo izvršen, bo kino, ta »božji dar,

povzdignjen v sijajno sredstvo duhovne vzgoje in človeške kulture.

Iz Španije. V Bembríbe (provinca Leon) so revolucionarji porušili in požgali, kar so mogli. Predno pa so zažgali cerkev, so prinesli iz nje velik kip presv. Srca Jezusovega. Na trgu so ga postavili na kup kamenja in mu nadeli napis: »Rdeči Kristus, mi te spoštujemo, ker Ti spadaš k nam!«

Je v tem za nas velik opomin: Kristusu socialni evangelijski razumejo, sprejemajo. Njihov komunizem ni drugega kot — kakor je dejal Carl Sonnenschein — volja, da bi z njimi človeško postopali. Pravice in ljubezni hočejo. Vidijo jo pri Kristusu, a pri kristjanih le prepogosto ne!

Verska edinost. Čimbolj jo v Nemčiji poudarjajo, tem manj jo ostane. Danes imajo 33 verskih gibanj vseh vrst: protestantska, starokatoliška, novo-poganska itd. In razkroj gre naprej. Le katoliška cerkev je vedno ena in edina. To edinost čuva in ohranja trdna skala: papeštvo.

Še to o »edinosti« brez Rima. »Mednarodna liga za krščanstvo« je pozvala vse kristjane, naj praznujejo prvo nedeljo v decembru praznik edinosti. Kako? S tem, da gre vsak kristjan ta dan v cerkev druge vere, kot je njegova! Logično! Edinost — ki loči, razkaja.

Zanimivosti iz Španije. Policiji v Madridu se je javil Fernando de Rosa Lencioni, vodja upornikov in teroristov v Cuatro Caminos, Tetuan in Vantas. Spreobrnjen ga je njegov višji revolucionar, poveljnik, ki je zbežal v inozemstvo in — odnesel s seboj velik del denarja teroristične organizacije.

V Oviedo so revolucionarji po svoji zmagi proglasili stari denar za neveljaven in izdali novega. Vsi so postali čez noč bogati. A prišla je kruta resničnost: ljudje so imeli v rokah prazen, ničvreden papir — njihovi vodje pa so z njihovim »starim, neveljavnim« denarjem zbežali.

V Baruelo, kraj s 6000 prebivalci, so proglasili svobodno komunistično republiko in v njej — svobodno ljubezen. Takoj so jo začeli izvajati.

To, kar navadno imenujemo: tatvina, goljufija, nenravnost!

... in iz Mehike. a) V mehiškem parlamentu so — tako poroča Havas — glasovali o predlogu, ki zahteva, naj predsednik republike izžene iz države vse katoliške

nadžkofe in vse škofe, da bi bilo tako definitivno rešeno »katoliško vprašanje«.

V državi Toluca so pa že sklenili, da zapro vse katoliške cerkve.

Enostavno: iznebiti se hierarhije in oltarjev, glejte rešitev.

Pa so še ljudje, ki ne verujejo v kruto preganjanje Cerkve, časopisi, ki molčijo. Toda, saj res, v časopisih za to ni prostora — oprostite!

b) Agencija United Press poroča: »V mestu Las Casas, država Mehiko, so oblasti sežgale na javnem trgu svete podobe, ki so jih nanosili iz cerkva cele pokrajine. V Villa Hermosa pa so sklenili kmetje in delavci napraviti velik kres iz slik in kipov, ki jih je policija zaplenila v cerkvah in privatnih hišah v zadnjih tednih.«

Pravijo, da se borijo samo proti upornikom-katoličanom, ne proti veri. Imajo tudi svete slike uporno orožje? Da! Sv. Pavel — meč, sv. Jurij — nož, p. Pro pa — mehiško puško!

c) In še nekaj sličic: V vasi Huixtla v državi Chiapos so se nekateri katoliški Indijanci mirno postavili pred vrata cerkve, da bi tako ubranili vojakom vstop, ki so prišli pobrat vse svete podobe. Vojaki so vanje streljali, 4 ubili, 16 pa ranili — a v cerkev le niso mogli!

Od 1. januarja naprej je numerus clausus duhovnikov 23, dočim je bil dosedaj 208 Malenkostna sprememba!

Parlament države Jucatan je prosil zvezno vlado za dovoljenje, da sme vse cerkve porabiti za knjižnice.

V Mexico so zaprli hiralnico, ki jo je ustanovil Matias Romero, oče žene prejšnjega predsednika Diaza, ker so v njej stregle revežem katoliške sestre! So že na potu v Evropo, ker so iz dežele svojega dela izgnane.

Tolpa podivjane mladine je vdrla — na Silvestrovo — v cerkev v Cuyocar in s krikom: »Smrt Cerkvi, smrt Bogu« streljala na ljudi v molitvi! Rezultat: 5 mrtvih, veliko ranjenih. — Itd. L

Tisk. Vedno in vedno poudarja sv. oče pomen tiska in časopisja. 8. januarja je sprejel francoske časnikarje, ki so se pripeljali v Rim ob priliki Lavalovega obiska. Dejal jim je: »Pravijo, da je javno mnenje največja sila današnjih dni. Pa ni res. Vele-sila je tisk, ker tisk oblikuje javno mnenje, ga širi in ponavlja po vsem svetu. Tisk je vzrok javnega mnenja, vzrok pa je močnejši kot učinek. Vele-sila pa pomeni — veleodgovornost.«

Veliko odgovornost tudi za nas, ki moramo biti apostoli dobrega tiska! L

Stalin v fraku. Dnevno časopisje je poročalo, da je boljševiška vlada priredila ob obletnici revolucije na Kremlinu »državni ples«, na katerega so bili povabljeni vsi diplomati, državniki in druge visoke osebnosti. Omenili so tudi, da je ob tej priliki Stalin prvič v svojem življenju nosil — frak.

Zanimivo. Stare kapitalistične navade se vračajo. Carske palače, kapitalistična oprava, plesi, obleke... Kakor ob času carjev. Množica pa trpi lakoto in mraz; po ulicah gredoč gleda moderne avtomobile svojih voditeljev v kožuhih — in posluša godbo iz toplih soban...

Marsikaj je boljševizem spremenil, marsikaj pa je ostalo. Gospod se je menjal, hlapec ne. Frak je ostal. L

Naše veselje, fantje! Pier Giorgio Frassati je pisal svoji sestri: »Vprašuješ me, če sem vesel. Kako ne bi bil, dokler mi daje vera moči! Vedno sem vesel! Žalost mora iz katoliških sre! Bolečina ni žalost, ki je največja bolezen! Žalost je skoraj vedno plod brezboštva. Naš cilj, za katerega smo ustvarjeni, nam kaže pot, ki je večkrat trnjeva, a nikdar žalostna. Vesela je — čeprav vodi skozi bolečine in bolesi...« L

Zrakoplovi za misijone. Dne 24. februarja bo kardinal v Kölnu blagoslovil dva nova zrakoplova Mive, enega za južnoafriko in enega za Novo Gvinejo. Imenovala se bosta: Sveti Peter in Sveti Pavel.

Komponistinja na Irskem. Največja irska skladateljica, ki vodi tudi znamenit orkester, Alice Adelaide Needham, je bila v Margate sprejeta v katoliško Cerkev. Njena muzikalna dela so zelo številna, znana in priljubljena. Čez 700 njenih pesmi, koračnic, himen je narod prevzel med svoje ljudske pesmi.

Patriotizem. V avdienci nemških rokodelskih pomočnikov dne 6. januarja, je sv. oče rekel: »Ljubezen in zvestoba do domovine — deutsche Treue — da — a še nad to in pred to pa je zvestoba do vere naših očetov, do svete katoliške vere!«

Bodočnost Evrope. Katoliški institut v Parizu je povabil na 700 osebnosti na »literarni intervju«, ki so se ga udeležili vsi voditelji francoskega katolicizma (msgr. Baudrillart, kan. Calvet, Abbé Delacroix in Merklen, grof Robert D'Harcourt, grof D'Ormesson i. dr.). Govoril je švicarski profesor Gonzague de Reynold o Evropi, analiziral današnji položaj in govoril tudi o temni bodočnosti (te misli je objavil pred kratkim v knjigi L'Europe tragique): »Pravi, edini vzrok, na katerega moremo opirati svoje upanje v bodočnost, je vera, je eksistenca in moč cerkve. Da bi vendar katoličani v novem svetu spet postali kvas testa! Naj bi ne gradili trdnjave katoliških idej pred seboj kot obrambni zid, ampak za seboj: naj bi se pogumno vrgli v strelske järke sodobnega sveta!«

Da, katolicizem mora osvajati, če hočemo rešiti svet. Naj nam napačna toleranca ne ubija prodorne moči: resnica je samo ena, zato je rešitev šamo ena! Nesimo jo, kamor moremo! L

Advent v München-u. Katoliško življenje v Nemčiji, kot vse kaže, res cvete lepše in lepše. V preteklem adventu je imel nedeljske pridige kardinal Faulhaber v največji cerkvi mesta. Bila je nabito polna in toliko ljudi je hotelo še notri, da so morali pridige prenašati po radiju še v dveh drugih polnih cerkvah. — V prvih dneh decembra pa je govoril dr. Herman Muckermann, znani berlinski univerzitetni profesor za biologijo in evgenetiko, v stolnici 6 govorov, pod skupnim naslovom: Vera in današnji čas, ki so pomenili pravo manifestacijo za katoliško vero in cerkev. Dotaknil se je v svojih preciznih, jasnih govorih vseh problemov, pred katere so postavljeni danes katoliški Nemci in večkrat ostro zavrnil Rosenbergove ideje o narodnem socializmu. Ze uro prej je bila cerkev nabito polna; v čakanju so molili na glas vse tri rožne vence. Po zadnjem govoru pa se je na trgu pred stolnico razvilo navdušeno vzklikanje in petje verskih pesni, dokler se ni pokazal dr. Muckermann na oknu svojega stanovalja. Samo en stavek jim je povedal: »Zvesti hočemo ostati svoji cerkvi in svoji domovini! Hvaljen Jezus!« — »Na veke. Amen!« je odgovorilo tisoč src in razšli so se. — Tako se katoliška Nemčija pripravlja na borbo. L

Srečno novo leto 1935 — v Rusiji. To leto naj bi namreč, po načrtu druge petletke, izginile iz Rusije vse cerkve in vsi duhovniki! Veliko jih itak več ni! Rdeče kladivo res zidove lahko razbije — vere v sreči ne more. V Ženevi seveda gospod Litvinov govori proti terorizmu in zagovarja versko svobodo! Ironija! Ali pa pomeni verska svoboda — osvoboditi sovjetske vsake vere! L

Film. Zelo se razširja v Ameriki »Liga dostojnosti« v boju zoper slab kino. Po vseh cerkvah je bila v decembru razdeljena tiskovina, s prošnjo in pozivom vernikom, naj jo podpišejo in se je nato drže. Tako bidejo Američani oster in uspešen, organiziran boj zoper nemoralne filme. Izjava, ki jo podpisujejo, se glasi: »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Obsojam nemoralne in nespodobne kinematografske izdelke, kakor tudi take, ki poveličujejo zločine in zločince.

Obljubljam, da bom storil vse, kar je v moji moči, da obrnem javno mnenje proti takim filmom in da se bom pridružil onim, ki bodo proti njim protestirali.

Zavedam se svoje dolžnosti, da si izoblikujem pravo vest glede filmov, ki so nevarni npravnosti mojega življenja. Kot član »Lige dostojnosti« se obvežem, da jih ne bom obiskoval. Obljubim tudi, da se bom sploh izogibal kinogledališč, ki predvajajo tudi take vrste filmov.«

Tako se zbirajo milijoni in že imajo uspeh! In pri nas? Ti kongreganistinja, kongreganist? L

Thanks giving Day (zahvalni dan) so praznovali lani Američani 29. novembra. V proglasu za ta dan zahvale Bogu za vse dobrote življenja, je Fr. D. Roosevelt poudaril tudi skrb za duhovne dobrine! Navaja besede sv. pisma: »Kaj pomaga narodu, če ves svet pridobi, dušo pa pogubi!« (Cel proglas imaš v »Kresu«, januarska številka.) L

Duhovno življenje na Japonskem. Iz ministrstva za vere poročajo, da je na Japonskem 500 različnih verstev. Množijo se silno: približno ena nova verska ločina na teden. Vzroke navajajo tri: ekonomska kriza jih obrača k duhovnosti; izobraženi krogi iščejo v nadnaravnem redu miru in svetovnega nazora; patriotizem ima verski značaj. Nekatere sekte ne stavijo na svoje pripadnike nobenih dogmatičnih in moralnih zahtev; imajo skupen kult, svetišča, duhovnike, a niso sicer nič drugega kot sportna, telovadna društva. Druge spet pa delajo za moralni preporod naroda. — Pred kratkim so dobili muslimani končno vendar dovoljenje za zgradbo mošeje, ki je dosedaj na Japonskem še ni bilo. L

Pet na uro in pet na leto. Kaj pa? Kje? V Ruandi, v srednji Afriki. Pet na uro: od 30. junija 1933 do 30. junija 1934 je naraslo število kristjanov za 44.590, kar znaša 5 na uro; prejšnje leto pa samo tri. Pet na leto: V istem času je bilo 5 domačinov posvečenih za duhovnike. Ta in pa sosedni misijon v Urundi sta imela največ spreobrnjenj na leto. L

Tiha aktivnost. Pred nekaj meseci je mati prednica karmeličanskega samostana Notting Hill v Londonu ustanovila v Dumbartou na Škotskem svoj 33. samostan. Sedaj je na otoku 35 karmeličanskih samostanov in vse razen dveh je ona ustanovila. Nihče ne pozna njenega imena, ne rodu ne pokolenja. Ime ji je: Mati prednica. Stara je 86 let in že 60 let živi v karmeličanskem redu. L

V Italiji izhaja 80 dnevnikov, od teh se 4 morejo imenovati katoliški. Ti 4 dnevniki izhajajo skupno v 100.000 izvodih, onih 74 dnevnikov pa imajo 5 milijonov izvodov.

Je to malo ali mnogo?...

V Jugoslaviji izhaja 25 dnevnikov. Kdo bi vedel povedati, koliko jih je med njimi katoliških in kolika je naklada enih in drugih? L

Vsi francoski kat. dnevniki dosežejo samo milijonsko naklado dnevno — med tem ko izhaja samo v Parizu 6 drugih dnevnikov z dnevno doklado od 700.000, 1.200.000, 2 milijona.

Žaba je bila... mislim, ki je skočila v vodo in se zarila na dnu luže v blato, da se ne bi zmočila na dežju.

S pretvezo da je katoliški časopis nepopoln in da ni po njih okusu, sežejo mnogi »dobri katoličani« po slabem časopisju... in si domišljujejo da je samo žaba nemurna.

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

25 letnica DMK v Novem mestu.

Kdor je v dobi gimnazijskih let rastel, se vzgajal in izpopolnjeval v kakem katoliškem dijaškem društvu, tisti ve, da je za doraščajočega dijaka pogosto tako društvo odločilno za njegovo mišljenje in življenje. Če ni samo vpisan član, ampak se aktivno udejstvuje v društvu, se že v nekaj letih čisto spremeni: iz malovernega in mlačnega postane utrjen v veri, iz vihravega in neodločnega postane pogumen in odločen značaj, iz komodnega dijaka postane delaven, ves navdušen za visoke vzore. Zato je tudi umevno, da se je novomeška dijaška kongregacija z veseljem pripravljala na proslavitev 25 letnice svojega delovanja; ne morda samo zato, da se spomni 8. dec. 1899, ko je prevz. nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič sprejel prve člane v kongregacijo ali da se ponaša s svojimi nekdanjimi odličnimi člani, ki sedaj v duhovniških in svetnih poklicih delujejo za izobrazbo in za razširjanje božjega kraljestva med slovenskim narodom, temveč je hotela proslaviti to obletnico predvsem zato, da ob spominu na dan ustanovitve in ob pogledu na dosežane uspehe dobi novih pobud za bodočnost, da na podlagi pridobljenih izkušenj svoje delovanje še bolj razširi in poglobi.

Da se dostojno pripravijo na praznik Brezmadežne, so kongreganisti in kongreganistkinje opravili skupno tridnevnicco.

V torek jim je g. vikar Škrbe st. predstavil Marijo kot veličasten vzor vseh kreposti, ki morajo krasiti tudi vsakega zvestega Marijinega otroka in Marijino hčerko. V sredo zjutraj je g. kanonik Kek Fr. v govoru razložil mogočen vpliv kongregacije na dijake, saj se vzgajajo pod Marijinim varstvom in z Marijino pomočjo v verne in neomadeževane mladeniče. Mons. dr. Ciril Ažman je zvečer v globokem govoru pokazal, da je edino vera zmožna vzgojiti pravno močne ljudi in kremenite značaje. V četrtek zjutraj je mil. g. prošt K. Čerin v vznesenih besedah pojasnjeval, da mladina že po naravi pripada Bogu. S slovesno sveto mašo in skupnim sv. obhajilom je bila tridnevnicca zaključena.

Na praznik Brezmadežne je bilo skupno sveto obhajilo. Ob pol 11 je prihitel iz Ljubljane prevz. g. dr. Gregorij Rožman, da s svojo navzočnostjo počasti kongregacijo in po svojem apostolskem poslanstvu pokaže kongreganistom varno pot, po kateri

morajo hoditi, da bodo zvesti vršilci božje volje in sposobni delavci v vinogradu Gospodovem. Na slavnostni seji je osmošolec Brule razložil, kateri nevarni krivi nauki prete današnji mladini. Potreben je odločen in brezkompromisen boj z njimi. Prisvojiti si je treba čista Kristusova načela in po njih živeti, potem pa delati na to, da jih bodo sprejeli in po njih živeli tudi drugi. Po kratkih besedah g. p. prezesa so vsi kongreganisti in kongreganistkinje podali prisego zvestobe cerkvi in svojemu škofu. Prevzvišeni je v odgovoru v jednatih besedah poudaril, da je največja odlika vsakega človeka, da nosi močno božje življenje v svoji duši. Iz lastnih moči si človek tega nadnaravnega življenja ne more pridobiti, ga utrjevati in razvijati. Zato rabi nadnaravnih virov moči. Ponižna in vdana molitev k Bogu in otroško zaupna priprošnja k božji srednici Mariji je učinkovito sredstvo za rast božjega življenja v nas. Zakramenti pa so tisti vreliči božje milosti, iz katerih izvira in prihaja božje življenje v naše duše. Zlasti pogosto prejemanje evharističnega Jezusa mora roditi tudi na zunaj vidne uspehe. Kdor evharistično živi, tisti vedno bolj premaguje v sebi nizke nagone, pomnožuje v duši božje življenje in polagoma postane pripravno orodje, da življenje milosti posreduje tudi drugim.

Popoldne je Prevzvišeni ob asistenci celotnega kaplita in oo. frančiškanov sprejel 25 dijakov v kongregacijo. V iskrenem govoru je razjasnjeval, kako ljudje našega časa krivo umevajo svobodo. Pod izgovorom, da hočejo biti svobodni, zavračajo trdne resnice vere in slede v življenju svojemu poželjenju in svojim strastem. Tako postanejo sužnji svojih nagonov. Katoličan pa neprestano usmerja svoje življenje po razodetih božjih resnicah, katerih se z vso voljo in ljubeznijo oklepa v priznanju z neomajno vero in po njih svoje življenje uravnava in tako raste v svobodo božjih otrok. Tako je očitek nasprotnikov vere, da so katoličani vezani po dogmah, za katoličane le častno priznanje, da niso sužnji, ampak svobodni, ker prostovoljno sprejmejo verske resnice za vodnice svojega življenja. Pod varstvom in s pomočjo Brezmadežne si dijak v kongregaciji prisvaja in utrjuje spretne nauke božjega razodetja in se vzgaja v spretnega apostola za razširjanje božjega kraljestva med tistimi, ki jim je resnica o božjem življenju

še nepoznana. Zvečer pa je bila lepa akademija.

Le prihitro se je poslovil 8. december s svojo prisrčnostjo. Vtisnil pa je v duše kongreganistov živo zavest, da so na pravi poti, zato se bodo ob pogledu na sadove, ki jih je doslej rodila kongregacija, z novim ognjem in z večjo ljubeznijo zbirali pod zastavo Marijino ter delovali po smernicah, ki so jih slišali v teh dneh od raznih govornikov, zlasti od svojega škofa. J. Pr.

350 letnico kongregacije bo proslavila Prima primaria v Rimu na slovesen način. Dne 8. decembra prejšnjega leta so te slavnosti pričeli — nadaljevale se bodo tudi to leto — s tem, da so se zbrali v cerkvi sv. Ignacija k skupni sv. maši in sv. obhajilu. Po govoru p. Garagnanija so zapeli Te Deum in prejeli evharistični blagoslov.

Cestitalo so Primi primariji že kongregacije iz vsega sveta, posebno iz Poljske in Avstrije. Lepo pismo je poslala tudi kongregacija iz Mehike. V njej prosi glavni odbor kongregacij v Rimu, naj bi vsem kongregacijam poslal prošnjo in poziv k molitvi za brate in sestre v nesrečni Mehiki. L

DMK v Ptuj.

V jutru na praznik Brezmadežne smo se zbrali pri obhajilni mizi, po maši pa v mali društveni dvorani Minoritskega samostana k zelo skromni proslavi naše Matere. O, tudi ptujsko dijaštvo vedno bolj zajema marijanska ideja!

Se to bom povedala. Pisee dopisa, ki ste ga priobčili v tretji številki, je bil bolj slabo informiran. Pri nas je petnajst naročnikov »Naše Zvezde« in število deklet ne pada več. Imamo tri tretješolke, dve drugošolki in šest prvošolk, ki so zelo navdušene in vse skupaj se veselimo druge in četrte nedelje v mesecu, ko imamo sestanke. Me vemo, kaj hočemo, vemo, da le po Mariji pridemo k Jezusu. Vsem kongregantinjam in kongreganistom v Mariji najprisrčnejši Ave! Zora Praper.

DMK nižješolcev pri sv. Jožefu.

Naša kongregacija se lepo razvija. Pred tremi leti nas je bilo komaj deset, sedaj pa nas je v 1. oddelku blizu šestdeset, v drugem seveda manj. Toda število še ni vse. Kaj pomeni številna vojska, če pa nima orožja, ne poguma in se skriva pred sovražnikom? Mi, kongreganisti zajemamo za življenje potrebnih moči pri sv. obhajilu, ki ga sleherni prejema vsakih štirinajst dni. Velika večina pa hodi k obhajilni mizi vsak teden. — Naročnikov »Naše Zvezde« imamo 24.

Sestanke imamo vsako soboto ob štirih. Kandidatje pridejo pol ure prej, da jim pater voditelj razlaga pomen kongregacije in jih pripravlja za sprejem. Dijak je sprejet za člana šele po treh letih priprave.

9. decembra smo priredili proslavo za starše in prijatelje MK. Naš p. voditelj je

imel za starše lep govor, v katerem jim je razložil pomen in namen MK. Nato so kongreganisti prikazali nekoliko živih slik: kaj smo in kaj hočemo biti. Imeli so vsi belomodre obleke. Kmalu pa smo jih zagledali obložene z nahrbtniki, kakor bi bili namenjeni na Triglav. Zapršili so se na oder in začeli postavljati šotore. Ko so bile te platnene hišice postavljene, jim je vodja razložil dnevni red na taborenju in določil dežurna. Zatem smo zagledali na steni slike s taborenja, ki jih je razlagal na šegav način naš stari, dobri znanec. Ko je bilo to skioptično predavanje končano, so veseli fantje na odru zakurili taborni ogenj. Kako so to napravili, sam ne vem. Posedli so okoli ognja z g. patrom vred in tedaj smo videli in slišali, kako so se imeli poleti v Poljanski dolini. Tudi zapeli so in dva dijaka sta lepo igrala na kitaro. Bil je zares lep večer. Lojze.

M. Sobota. Prvič se letos oglašamo v našem glasilu. Naj vedo tudi drugi, kako živimo in delamo in koliko nas je. — Vsako leto se vidi napredek. Naš blagajnik je zelo podjeten pri kongregacijskem delu — saj ima 25 naročnikov »Naše Zvezde«. Tudi kongregacijskih koledarčkov je razpečal med kongreganisti in drugim dijaštvom 80. 8. decembra smo slovesno obhajali praznik Brezmadežne. Bil je slovesen na zunaj, še bolj pa v naših sreih; ko pristopi 40 Marijinih viteзов, samih mladih, navdušenih borecev za ogenj Gospodov pred kongregacijski oltar, kjer prisega zvestobo — to je pač prizor, ki ga je Marija vesela. Popoldne je bila akademija v martiniški dvorani, kjer je imel slavnostni govor prefekt g. Štuhec.

Omenim naj še, da se pripravljamo za sprejem, ki bo 25. marca, 60 kandidatov. Torej nas bo potem do sto in bo naša kongregacija nadkriljevala marsikatero drugo po številu, toda upamo tudi po delavnosti. A. P.

Kongregacija dijakinj v Mariboru.

Mislite si že gotovo: »V Mariboru najbrž spijo. Nič glasu, ne od fantov, ne od deklet. Kaj le delajo?« — Zato naj bomo dekleta prva, ki se oglašamo.

Nič ne spimo, o ne! Pridno delamo pri naših sestankih in izven njih. Iz raznih šol smo se zbrale, 35 nas je in to le v višjem oddelku. Ves teden se že veselimo sestanka v soboto. Takrat pozabimo vse naše velike skrbi in pohitimo v samostan, kjer so nam č. sestre ponudile sobo za sestanke.

Ko smo vse zbrane, zapojemo naši Mamicci v pozdrav lepo pesem. Č. s. voditeljica nam nato govori o vzgoji značaja. To poglavje smo si za letos izbrale. Iz »Naše Zvezde« prečitamo kako pesmico. Včasih povabimo tudi kakega predavatelja. Tako smo imele predavanje o socialnem vprašanju, o vplivu kongreganistke v svetu. Pred kratkim smo imele predavanje o Egiptu in

Palestini, spremljano s krasnimi skioptičnimi slikami.

Pa tudi same delamo precej. Iz knjige »Med pomladjo in poletjem« pripravljam referate za slučaj, da g. predavatelj odpove.

Vsako prvo nedeljo imamo v cerkvi sv. Alojzija cerkveni sestane. Na predvečer so večernice, zjutraj pa pristopimo vse marijanske dijaške kongregacije k mizi Gospodovi.

Enkrat na mesec pa ima samo naša kongregacija sestane v samostanski kapelici. Tam pred oltarjem Brezmadežne imamo nagovor in ko se polagoma mrači v kapelici, se zdi, ko da naša srca gore v rdečih lučkah okoli Njenega kipa.

Najbolj se je pokazalo naše delo na naš praznik 8. decembra. Trumoma smo se zbirali na predvečer in zjutraj v cerkvi. Prišli so mnogi, ki niso kongreganisti, in so se čudili, da nas je toliko. Dopoldansko zborovanje je bilo res manifestacijsko. Kako močno je zaorila na koncu iz mladih grl himna »Povsod Boga«! Tudi naša tovarišica je imela tam predavanje.

En sam slavospev Brezmadežni pa je bila akademija zvečer. Mnogo ljudi je odšlo, ker je bila dvorana nabito polna. Vse točke akademije so bile lepe in so dobro uspeli. Vsa proslava je izzzvenela v en sam klic: »Marija, še smo Tvoji in Tvoji hočemo ostati!«

Tako je naše delo. Skromno sicer, a opravljamo ga z veseljem in s pogumom zremo v bodočnost. Marija, naša Mati nas čuva na naših potih! T. č. tajnica.

liturgičnega posodja in oblačila, kar vse služi edinemu namenu vsega bogoslužja — sveti daritvi, ki se izvrši v posvetilnih besedah.

Mimo kongreganistov knjižica ne sme iti neprečitana! Studirajte jo in premišlujte!
B.

Iz uredništva

Irena P. — Misli so dobre, samo sestavek pa ni zrel za list. Urediti ga bi pomenilo znova in drugače ga napisati. — V M. K. pa Vas je lepo število: 150! Koliko naših koledarčkov ste razprodali in koliko izdov »Naše Zvezde« prejimate?

France Kongreganist — Dve pesmici nam pošiljaš. Prva je premalo občutena. Pa ritem! Če bi šlo v drugi pesmi vse tako gladko kot v prvi kitici:

Na oltarju okrašenem,
kjer prebiva Jezus moj,
mašnik mlad v obleki beli
kruh daruje Jezusov

to bi še šlo. Toda že v drugi kitici ti ritem odpove. Vežbaj se!

Več kongreganistov-sportnikov se je obrnilo na uredništvo s prošnjo, da bi se ustanovil v Ljubljani M. K. sportni klub. Bil naj bi seveda na kongregacijski višini po svojem duhu in »glede obnašanja in discipline med člani«. — Odgovor: Voditelji M. K. pozdravljajo to misel in želijo, da se fantje sami javijo pri svojih gg. voditeljih, ki se bodo potem med seboj sporazumeli o vsem potrebnem.

Pozor! — Pribijemo: dobra polovica članov M. K. ne čita svojega glasila »Naše Zvezde«! Niti vsi tisti, ki so naročeni nanjo, je ne čitajo. Ne trdimo, da bi morali tudi naši najmlajši prečitati prav vse, kar je v »N. Zv.«. Vseeno pa bo vsakdo našel kaj sebi primernega v njej. Toda Tarzana čitajo, povesti v »N. Zv.« pa ne prečitajo. — Tisti, ki pišejo v listu, ne pišejo radi zabave: z veliko ljubeznijo in skrbnostjo vam pripravljajo duševno hrano. In ti, kongreganisti, greš brezbrizno mimo nje in se nanjo niti ne ozreš! In ti vest nič ne očita? — Ni bilo samo radi lepšega, če smo zapisali ob novem letniku: »Čitaj in študiraj svoje glasilo, da Ti bo zares Zvezda vodnica skozi novo šolsko leto.« Dolžnost je vsake M. K., da skrbi, da vsi njeni člani čitajo »N. Zv.«, tudi tisti, ki še niso nanjo naročeni.

Povemo tudi, da nismo prejeli doslej še iz nobene M. K. poročila, ki smo ga v začetku leta zaprosili: da nam poveste, kako vam ugaja »N. Zv.«? Ali nimamo nikjer »svojih prijateljev«, ali ti je urednik tuj človek, ali nimaš sploh nobenih želja in ne graje ne hvale za »Našo Zvezdo«?

Še enkrat: Urednik želi osebnih stikov s svojimi čitalci. Vzemite torej pero in nam piši.
Uredništvo.

V oceno smo prejeli

»Svete snovi«. Uvod v evharistično liturgijo. A. F. — Rakovnik 1934. Cena 1 Din.

Pisatelj te po obliki male, a vsebinsko silno bogate knjižice nas naveda v pravilno umevanje bogoslužnih predmetov in bogoslužja samega. Človek sam je slaboten, ne more in si ne upa k Bogu, zato se Bog sklanja k njemu. Lep stavek božičnega predglasja »ut per visibilia ad amorem invisibilium rapimur« se docela uresničuje in nahaja svoj smisel tudi v vidnih bogoslužnih predmetih. Cerkve s svojimi zvoniki nam kažejo smer kvišku proti nebu. Glas iz lin se razlegajočega zvona nas stalno vsak dan spominja na Boga. Glas zvona človeka vedno spremlja — tako bodi človeku stalna spremljevalka misel na Boga. Večna luč v cerkvi je poleg svojega glavnega namena, da nas spominja na Boga, tudi simbol naše luči — milosti v Jezusu Kristusu. Na oltarju se ponavzočuje golgotška daritev. Tabernakelj je nove zaveze šotor, ki v njem zakramentalno prebiva evharistični Bog. Obhajilna miza človeka spaja s tabernakljem in nebom. — Pisatelj dalje zelo umljivo razlaga pomen

Uganke

Preštevalnica

i a ž b s l m j s l d z r a o e a e e i o t o j k
m d j m s e n ĉ l v a a i p r n š z e i a j v e l u e

Skrit pregovor

Berač novice sodi.

Dopolnilnica

.	o	.	.	e
.	o	.	.	e
.	u	.	.	t
.	b	.	.	m
.	a	.	.	i
.	o	.	.	e
.	u	.	.	š
.	o	.	.	!

Mesto pik vstavi sledeče črke oz. dvojice črk:
b, b, b, b, e, ea, ga, gu, je, je, kl, p, p, p, p,
lr, tr — tako, da dobiš lep izrek.

Si kongreganist?

Naroči »Našo Zvezdo«!

Steber

a	a	a	a	a
a	a	a	a	a
a	a	e	e	h
i	i	i	i	i
j	k	l	l	l
m	m	n	n	n
o	r	r	r	š
t	t	u	v	v

1. redovnik
2. zgodov. spis
3. pokrajina v Srbiji
4. žensko ime
5. raziskovalec
6. grič pod Belgradom
7. del dneva
8. izbor

V 1. in 3. vrsti od zgoraj navzdol najdeš
važno resnico.

Uganekarjem!

Preštevalnica v zadnji številki ni bila
prav tiskana. Zato jo je bilo nemogoče uga-
niti. Danes jo zopet objavljamo. Spada pa
še k št. 4-5 in rešitev pošljite skupno z
onima dvema ugankama iz božične številke.

Za ostale tri uganke, katerih rešitev
pošljite na Upravo Naše Zvezde do 4. mar-
ca, je določena izžrebanemu nagrada: Dra-
go Uлага: Knjiga o sportu.

Našemu dijaštvu se toplo priporoča

Mlekarna Janežič - Poljanska cesta 3

Mlečni sveži izdelki različne vrste, vedno v zalogi po zelo nizkih cenah

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

v Mohorjevi knjigarni

v Celju, Prešernova ulica 17 in

v Ljubljani, Miklošičeva c. 19

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu
knjig, šolskih in pisar-
niških potrebščin. Naj-
boljše blago po konku-
renčnih cenah.

Založba izvirnih slovstvenih del
(Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani
spisi) in klasičnih prevodov iz sve-
tovne književnosti.

Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško
konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša Zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana